

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН „НОЩЕН ЛЕТЕЦ“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2009

chitanka.info

Когато Исус от Назарет умираше на кръста, волкрините преминали само на една година път от него, носейки се към галактическата граница.

Когато Земята била раздирана от Огнените войни, волкрините доближили за малко Стария Посейдон, където океаните все още са безименни и безжизнени. По времето, когато звездният двигател превърнал Федералните нации на Земята във Федерална империя, волкрините вече навлизали в покрайнините на хранганския космос. Хранганите така и не го разбрали. Подобно на нас те са деца на малки ярки светове, обикалящи около разпръснатите им слънца, и не проявяват особен интерес към нещата, които се движат в бездните между системите.

Войната продължила хиляда години и волкрините преминали право през нея, непознати и незасегнати, в пълна безопасност на място, където пламъците дори не могат да горят. Не след дълго Федералната империя се разпаднала и изчезнала, хранганите се изгубили в мрака на Краха, но за волкрините не станало по-мрачно.

Когато Клерономас излетял със своя изследователски кораб от Авалон, волкрините били на десет светлинни години от него. Клерономас открил много неща, но това, което не намерил, били волкрините. Нито тогава, нито при завръщането си на Авалон, цял един човешки живот по-късно.

Когато съм бил дете и вече трима Клерономаси са се били превърнали в прах, далечни и забравени като Исус от Назарет, волкрините преминали близо до Дарон. През онзи сезон всички крейски телепати започнали да се държат странно и да стоят, загледани в звездите със сияещите си потрепващи очи.

Когато съм порасъл, волкрините вече се носели отвъд Тера, далече извън обхвата на креите, и продължавали да летят към границата.

Сега съм стар и продължавам да остарявам, а волкрините скоро ще пронизат Темптърския воал, който се простира като черна мъгла между звездите. И ще продължат нататък. През тъмните бездни, където никой не лети, през пустошта, през тишина, която е отвеки и завек. И само моят „Нощен летец“ и аз ще ги последваме.

Придвижваха се бавно надолу по прозрачния тунел, който свързваше орбиталните хангари с очакващия ги кораб, като се придърпваха за перилата.

Меланта Джирл, единствената сред тях, която имаше някакъв опит от пребиваване в безтегловност, спря за миг, за да се полюбува на пъстрия глобус на Авалон, величествен гоблен от нефрит и кехлибар. Усмихна се и продължи през тунела, като с лекота задмина спътниците си. И преди всеки от тях се бе качвал на космически кораб, но никога като този. Повечето кораби се скачваха директно със станцията, но съдът, нает от Кароли д'Бранин за тази мисия, бе прекалено голям и с твърде различна конструкция. Издигаше се пред тях — три малки яйца, долепени едно до друго, две по-големи сфери отдолу и под прав ъгъл, по средата цилиндърът с жилищния отсек и множество свързващи ги тръби. Корабът беше бял и неприветлив.

Меланта Джирл първа мина през въздушния шлюз. Останалите я следваха мъчително и непохватно, но накрая всички се качиха на борда — пет жени и четирима мъже, всеки с определена академична специалност, с биографии, също толкова различни, колкото и сферите на познание, които изучаваха. Крехкият млад телепат Тейл Ласамер се качи последен, огледа се нервно, докато останалите си бърбеха и чакаха процедурата по прехвърлянето да приключи, и каза:

— Наблюдават ни.

Външният люк се хлопна зад него, прозрачният тунел се откачи, но вътрешният люк не се отваряше.

— Добре дошли на борда на моя „Нощен летец“ — обяви любезен глас.

Но не се виждаше никой.

— Ехей — провикна се Меланта Джирл и се огледа любопитно.

— Здравейте — повтори любезният глас. Идваше откъм комуникационната решетка под големия тъмен екран. — С вас говори Ройд Ерис, капитан на „Нощен летец“. Кароли, радвам се да те видя отново, останалите нека се чувстват като у дома си.

— А вие къде сте? — провикна се някой.

— В моя отсек, който заема половината от животоподдържащата сфера. Другата половина се състои от всекидневна-библиотека-кухня, две санитарни станции, една двойна каюта и една доста малка единична. Боя се, че ще трябва да разположите хамаците си в

товарните сфери. „Нощен летец“ е бил проектиран за търговски, а не за пасажерски кораб. Все пак оставих отворени всички подходящи коридори и люкове, така че в товарния отсек има въздух, топлина и вода. Реших, че така ще ви е по-удобно. Вашето снаряжение и компютрите ви вече са доставени в товарния отсек, но уверявам ви, имате предостатъчно място. Съветвам ви да се настаните, а сетне ще се срещнем в каюткомпанията за едно леко ядене.

— Вие ще присъствате ли? — попита психоаналитикът, жена със строго лице, казваше се Агата Маридж-Блек.

— В известен смисъл — отвърна Ройд Ерис. — В известен смисъл.

Призракът се появи на малкото угощение.

Не беше никак трудно да открият каюткомпанията, след като опънаха хамаците и подредиха личните си вещи в спалното помещение — тя бе най-голямото помещение в тази секция на кораба. В единия край имаше напълно оборудвана кухня, отлично заредена с провизии. Другият предлагаше няколко удобни кресла, два четеца, холоекран и цяла стена с книги и кристални чипове. В средата имаше продълговата маса с места за десет души.

Леката вечеря вече ги очакваше с димящ аромат. Учените си сервираха и се настаниха около масата, смееха се и разговаряха. Вече се чувстваха много по-спокойни, отколкото когато се бяха качили на кораба.

Гравитационната система бе включена, което също допринасяше за доброто им самочувствие — непохватният преход през безтегловния тунел бе забравен.

Най-сетне бяха заети всички места. Освен това начело на масата.

Призракът се материализира там.

Всички разговори замлъкнаха.

— Здравейте — рече привидението, ярка сянка на строен млад мъж с побеляла коса и светли очи. Беше облечен по мода отпреди двайсетина години: свободна пастелна риза, прихваната с ластици на китките, плътно прилепнал панталон и високи обувки. Можеха да виждат през него, а очите му, изглежда, въобще не ги забелязваха.

— Холограма — заяви Алис Нортунд, ниската набита ксенотехничка.

— Ройд, Ройд, не мога да те разбера — обади се Кароли д'Бранин, загледан в призрака. — Какво е това? Защо ни пращаш проекция? Защо не дойдеш при нас лично?

Призракът се усмихна леко, вдигна ръка и посочи:

— Моите каюти са от другата страна на тази стена. Между двете половини на сферата няма врата или шлюз. Прекарвам всичкото си време в усамотение, а повярвайте ми, много го ценя. Надявам се да ме разберете и да уважите желанието ми. Независимо от това ще се постарая да съм внимателен домакин. Тук, в каюткомпанията, винаги ще можете да се срещате с моята проекция. Навсякъде другаде можете да разговаряте с мен по интеркома. А сега, ако обичате, върнете се към храненето и разговорите си. Ще ви послушам с удоволствие. От много време не съм имал пътници.

Те се опитаха. Но призракът начело на масата хвърляше издължена сянка и вечерята беше малко изнервена и припряна.

От часа, в който „Нощен летец“ премина на звезден двигател, Ройд Ерис наблюдаваше пътниците си непрестанно.

За няколко дни повечето учени свикнаха с безтелесния глас и холографския призрак в каюткомпанията, но единствено Меланта Джирл и Кароли д'Бранин успяха да се отпуснат в негово присъствие. Останалите щяха да се почувстват още по-неудобно, ако знаеха, че Ройд ги следи постоянно. Винаги и навсякъде те бяха под наблюдение. Ройд имаше очи и уши дори в санитарните помещения.

Той ги гледаше как спят, ядат, работят и се съешават, слушаше неуморно разговорите им. След седмица вече ги познаваше и деветимата и бе започнал да разкрива малките им тайни.

Кибернетичката Ломи Торн разговаряше с компютрите си и изглежда, предпочиташе тяхната компания пред компанията на хората. Беше умна и схващаше бързо, имаше подвижно изразително лице и дребно момчешко тяло; повечето от останалите я намираха за привлекателна, но тя не обичаше да я докосват. Прави секс само веднъж, с Меланта Джирл. Ломи Торн носеше ризи от мек плетен

метал и имаше имплант на лявата китка, който ѝ позволяваше да комуникира директно с компютрите си.

Роян Кристоферис, ксенобиологът на групата, беше грубоват, склонен да влиза в спорове мъж, циник, който не криеше презрението си към своите колеги и обичаше да посяга към чашката. Висок, прегърбен и грозен.

Двамата лингвисти, Данел и Линдран, бяха любовници за пред другите — непрестанно се държаха за ръце и се милваха. Насаме обаче се караха жестоко. Линдран бе надарена с жлъчно остроумие, което обичаше да стоварва върху Данел, когато знаеше, че ще го заболи най-много, шегуваше се с професионалната му компетентност. Двамата правеха секс често, но не един с друг.

Психоаналитичката Агата Маридж-Блек непрекъснато се тъпчеше и никога не се къпеше. Ноктите на дебелите ѝ пръсти винаги бяха черни от мръсотия и през първите две седмици носеше един и същ комбинезон — свали го само когато трябваше да се люби.

Телепатът Тейл Ласамер беше нервен и темпераментен, страхуваше се от всички около себе си и въпреки това понякога се заяждаше със събеседниците си: използваше мисли, подслушани в главите им.

Ройд Ерис наблюдаваше всички, изучаваше ги, живееше с тях и чрез тях. Не пренебрегваше никого, дори онези, които му бяха съвсем неприятни. По времето, когато „Нощен летец“ вече отброяваше края на втората седмица от полета със звезден двигател, двама от пътниците бяха приковали особено вниманието му.

— И най-много от всичко, искам да знам защо — каза му Кароли д'Бранин една фалшива нощ през втората седмица, откакто напуснаха Авалон.

Сияещият призрак на Ройд седеше в затъмнената каюткомпания и го наблюдаваше как отпива от топлия шоколад. Останалите спяха. Ден и нощ нямаха особен смисъл на кораба, но „Нощен летец“ поддържаше обичайния цикъл и повечето пътници се придържаха към него. Д'Бранин, администратор, ерудит и водач на мисията, бе едно от изключенията — той спазваше собствен режим, предпочиташе

работата пред съня и не обичаше да разговаря за нищо друго освен за манията си — волкрините, които преследваше.

— Но „дали изобщо“ също е актуално, когато става въпрос за тях, Кароли — отвърна Ройд. — Можем ли да сме сигурни, че тези извънземни наистина съществуват?

— Аз мога да съм сигурен — отвърна Кароли д'Бранин и му смигна. Беше нисък и строен, със сребристосива коса и туниката му бе изгладена безупречно, но ентузиазираниите му жестове и поведение бяха в противовес на сериозния му вид. — И това е достатъчно. Ако всички други бяха сигурни, щяхме да пратим цяла изследователска флотилия вместо твоя малък „Летец“. — Отпи от шоколада и въздъхна със задоволство. — Чувал ли си за нор т'алушите, Ройд?

Името беше малко странно, но на Ройд му трябваше по-малко от секунда, за да се консултира с библиотечния компютър.

— Чуждоземна раса в другия край на човешкия космос, отвъд световите на финдите и дамушите. Вероятно митична.

Д'Бранин се засмя.

— Не, не, не! Твоята библиотека е остаряла, приятелю, трябва да я опресниш следващия път, когато посетиш Авалон. Никакви легенди, напротив, те са съвсем истински, но са много далече. Разполагаме с оскъдна информация за нор т'алушите, но сме сигурни, че съществуват, въпреки че ти и аз никога не сме срещали подобен екземпляр. Те са в основата на всичко това.

— Разкажи ми — подкани го Ройд. — Заинтригуван съм от работата ти, Кароли.

— Кодирах информация в академичните компютри, един наскоро пристигнал пакет от Дам Тюлиан, след двацет години в транзитен полет. Част от него беше нор т'алушки фолклор. Нямах представа колко време е отнело на тази информация да стигне до Дам Тюлиан и по какъв път е пристигнала, но това нямаше значение — фолклорът винаги е извън времето, а този материал бе изумителен. Знаеш ли, че първата ми специалност е ксеномитология?

— Не знаех. Но моля те, продължавай.

— В митовете на нор т'алуш се среща историята за волкрините. Това ме озадачи — раса разумни същества със загадъчен произход в ядрото на галактиката, които летят към галактическия край и, както се твърди, вероятно са се насочили към междугалактическото

пространство, като междуременно се придържат към междузвездните бездни, никога не кацат на планети и рядко се приближават на по-малко от една светлинна година до някоя звезда. — Очите на д'Бранин проблясваха и той размахваше ентусиазирано ръце, сякаш се опитваше да покаже как волкрините прекосяват галактиката. — При това, Ройд, го правят *без звезден двигател*, ето къде е истинското чудо! Летят на кораби, които развиват само частица от скоростта на светлината. Ето какво прикова вниманието ми! Представи си колко са различни — мъдри и търпеливи, надарени с дълъг живот и огромни познания, необременени от нашата припряност и страст. Помисли колко са древни тези волкрински кораби!

— Древни, да — съгласи се Ройд. — Кароли, ти каза *кораби*. Нима са повече от един?

— О, да — потвърди д'Бранин. — Според нор т'алушите в началото се появили един, или два, в най-вътрешния край на тяхната търговска сфера, но ги последвали и други. Стотици, но всеки самостоятелен и всичките насочени към границата на галактиката и отвъд. Посоката винаги била една. Близо петнайсет хиляди стандартни години те прекосявали нор т'алушките звезди, преди да ги напуснат. В легендата се казва, че последният волкрински кораб изчезнал преди три хиляди години.

— Осемнайсет хиляди години — каза Ройд. — Че толкова ли са стари нор т'алуш?

— Не като звездни пътешественици — отвърна усмихнато д'Бранин. — Според собствената им история нор т'алуш са цивилизовани едва от половината на този период. Известно време това не ми даваше покой. Тъкмо заради това смятах, че историята за волкрините е легенда. Чудесна легенда, наистина, но нищо повече. Но не можех да оставя този въпрос без допълнително проучване. Заех се с изследвания през свободното си време, потърсих подобни сведения и в други чуждоземни източници, за да видя дали този мит не се среща и при някои от останалите раси. Реших дори да направя научна работа върху това. Струваше ми се перспективна линия на изследване. Останах изумен от това, което открих. Нищо от хранганите и заробените от тях раси, но в това има резон. Тъй като те са извън човешкия космос, волкрините вероятно още не са ги достигнали, след като са прекосили нашата сфера. Но като продължих да се ровя, открих

легенди за волкрините навсякъде — д'Бранин се наведе развълнувано напред. — Ах, Ройд, какви разкази само!

— Да чуем — подкани го Ройд.

— Финдите ги наричат *уу-уивии*, което се превежда като ордата от пространството, или тъмната орда. Всяка финдийска орда разказва една и съща история, само мозъчните безмълвници са недоверчиви. Говори се, че корабите са огромни, много по-големи от нашите или които и да било други. Бойни кораби. Има една история за изгубена финдийска орда, триста кораба под *рала-фин*, всичките напълно унищожени при срещата с *уу-уивии*. Това е било преди много хиляди години, разбира се, и подробностите са се изгубили. Дамушите имат друга история, но я приемат за истина — а дамушите, както знаеш, са най-древната раса, с която сме се срещали. Съществата от бездната, така наричали те моите волкрини. Чудесни истории, Ройд, наистина чудесни! Кораби като огромни тъмни градове, мълчаливи и притихнали, движещи се с по-бавен темп от обкръжаващата ги вселена. В дамушките легенди се казва, че волкрините били бежанци от някаква невъобразима война дълбоко в ядрото на галактиката, в самото начало на времето. Те изоставили световите и звездите, от които произхождали, и потърсили покой в празнината между тях. Гетсоидите от Аат имат подобна история, но в техния вариант войната унищожила целия живот в нашата галактика и волкрините са нещо като богове, заселващи отново звездите, край които преминават. Други раси ги виждат като божествени пратеници или пък сенки от ада, които ни предупреждават да бягаме от някакъв ужас, идещ откъм ядрото.

— Кароли, твоите истории си противоречат.

— Да, да, разбира се, но те всички си приличат по същината — волкрините летят към външния край на галактиката и преминават през нашите кратковременни империи и преходни величия със своите бавни, вечни, субсветлинни кораби. Това е, което има значение! Останалото са вариации, украшения, скоро ще узнаем истината. Проверих какво е известно за расите по-нататък, отвъд нор т'алушите — цивилизации и същества сами по себе си също легендарни, като дан'лаите, улишите и рохена'кх — и където въобще успях да открия нещо, неизменно се натъквах на историята за волкрините.

— Легендата на легендите — кимна Ройд и се засмя широко.

— Именно, именно — съгласи се д'Бранин. — В този момент се обърнах към специалистите от Института за изследване на нечовешкия разум. Работихме заедно две години. Всичко беше там, в паметта, библиотеките и матриците на Академията. Просто никой не се бе сещал да го потърси или да се опита да съпостави информацията. Волкрините са пресичали човешкия космос през по-голямата част от нашата история, още отпреди зората на космическите полети. И докато сега ние изкривяваме тъканта на космоса, за да измамим относителността, те се носят с огромните си кораби през сърцето на нашата цивилизация, покрай най-заселените ни светове, с отегчително бавна скорост, насочени към Покрайнините и мрака отвъд галактиките. Невероятно, Ройд, невероятно!

— Наистина невероятно! — съгласи се Ройд.

Кароли д'Бранин допи на един дъх шоколада и посегна към ръката на Ройд, но пръстите му минаха през празна светлина. За миг изглеждаше объркан, после се засмя.

— Мисля, че прекалявам с ентузиазма, Ройд. Сигурно е от близостта на моите волкрини. От десетки години терзаят ума ми, а само след месец ще съм при тях, ще мога да се любувам на величието им с уморените си очи. И тогава, *и тогава*, ако успея да вляза в контакт, ако мога да се докосна до една толкова величествена раса, толкова различна от нас... надявам се поне тогава, Ройд, да мога да си отговоря на въпроса „защо“!

Призракът на Ройд Ерис го дари с усмивка, но очите му оставаха все така спокойни.

На малък кораб като „Нощен летец“ пътниците бързо започват да се отегчават. В края на втората седмица всички взеха да стават неспокойни.

— Кой всъщност е този Ройд Ерис? — попита една нощ Роян Кристоферис, ксенобиологът, когато четирима от тях играеха карти. — Защо не дойде лично при нас? Какъв смисъл да се изолира херметически?

— Ами попитай го — предложи му Данел, мъжът лингвист.

— Да не е някакъв престъпник? — подметна Кристоферис. — Знаем ли нещо за него? Разбира се, че не. Д'Бранин се е свързал с него,

а д'Бранин е изкуфял стар глупак, това е известно на всички.

— Ти си на ред — подкани го Ломи Торн.

Кристоферис шляпна една карта и заяви:

— Ръката е моя. — Захили се. — Що се отнася до Ерис, как да сме сигурни, че не планира да ни убие всичките?

— Заради несметните ни богатства, без съмнение — рече Линдран, жената лингвист, и сложи картата си върху тази на Кристоферис. — Не е твоя, моя е — заяви мило и се усмихна.

А също и Ройд Ерис, който ги наблюдаваше.

Меланта Джирл бе най-приятна за наблюдение.

Млада, здрава, активна, тя притежаваше кипяща жизненост, с каквато другите не можеха да се похвалят. Беше едра във всички отношения — с една глава по-висока от всички останали, с едро тяло, едри гърди, дълги крака, яки мускули, които се местеха под лъскавата ѝ антрацитна кожа. Апетитът ѝ също беше голям. Ядеше два пъти повече от колегите си, пиеше много, без привидно да се напива, тренираше по четири часа всеки ден с уреди, които сама бе донесла и монтирала в товарния отсек. Към третата седмица от полета бе правила секс с четиримата мъже на борда и с две от жените. Дори в леглото винаги приемаше активната роля и буквално изтощаваше партньорите си. Ройд я наблюдаваше с нарастващ интерес.

— Аз съм подобрен модел — каза му тя веднъж, докато тренираше; покритото ѝ с пот тяло лъщеше.

— Подобрен? — попита Ройд. Не можеше да праща проекцията си в товарния отсек, но Меланта го бе поканила на разговор по интеркома, без да знае, че я наблюдава.

Тя спря за миг, за да смени позата.

— Променена, капитане — продължи. Беше решила да го нарича така. — Родила съм се на Прометей, в елитна среда, дете на двама блестящи генетични инженери. Подобрена. Необходима ми е два пъти повече енергия, отколкото на останалите, но пък зная как да я използвам. Имам по-ефективен метаболизъм, силно и издръжливо тяло и очаквам да живея по-дълго от средностатистическия човек. Моите сънародници са допуснали някои ужасни грешки, когато се опитали да

преустроят радикално човешкото тяло, но в дребните подобрения са несравними.

Продължи с упражненията — движеше се бързо и с лекота — и не проговори, докато не свърши. Накрая се изправи, задъхана само за миг, сетне скръсти ръце, повдигна глава и се ухили.

— Е, вече знаете историята на моя живот, капитане — рече и разтърси коса.

— Сигурно има още — отвърна гласът от интеркома.

Меланта Джирл се засмя.

— Сигурно. Искате ли да ви разкажа как избягах на Авалон и за проблемите, които създаде моята постъпка на семейството ми на Прометей? Или повече ви интересуват невероятните ми разработки по културна ксенология? Искате ли да ви разкажа за тях?

— Може би някой друг път — отвърна любезно Ройд. — Какъв е този кристал, който носите?

Кристалът винаги висеше между гърдите ѝ, но сега го беше свалила за тренировката. Тя го взе и си го сложи — малък зеленикав скъпоценен камък с черни жилки, окачен на сребриста верижка. Когато го докосна, затвори за миг очи, сетне ги отвори и се усмихна.

— Той е жив. Не сте ли виждали такива? Това е шепнещ камък, капитане. Резониращ кристал, притежаващ псионичната способност да запомня емоции, спомени. Когато го докосна, те се пробуждат за миг в мен.

— Чувал съм за този принцип — потвърди Ройд. — Но не знаех, че се употребява за подобни неща. Вашият вероятно съдържа някой много скъп спомен? За семейството ви може би?

Меланта Джирл взе пешкир и почна да изтрива потта от тялото си.

— Моят пази усещанията от едно чудесно прекарване в леглото, капитане. Това ме възбужда. По-точно възбуждаше ме. С времето силата на шепнещите камъни отслабва и този вече не е толкова мощен, колкото беше. Въпреки това от време на време пробужда в мен леко вълнение.

— Ах! — възкликна Ройд. — Значи сега ви възбуди, така ли? Да не смятате да правите секс?

Меланта се ухили.

— Вече зная за коя част от моя живот искате да ви разкажа, капитане — за страстните ми любовни преживявания. Е, няма да ви огрее. Не и докато не чуя историята на *вашия* живот. Наречете го най-обикновено любопитство. Кой сте вие, капитане? В действителност?

— Един подобрен, също като вас — отвърна Ройд. — Но сигурно вече сте се досетили.

Меланта се разсмя и хвърли кърпата си към интеркома.

Ломи Торн прекарваше повечето си време в онази част на товарния отсек, която бяха оборудвали в компютърна зала — настройваше програмата, предназначена да анализира волкрините. От време на време Алис Нортуинд ходеше да ѝ помага. Кибернетичката си подсвиркуваше, докато работеше, Нортуинд се подчиняваше на заповедите ѝ с мрачно мълчание. Понякога двете разговаряха.

— Ерис не е човек — заяви един ден Ломи Торн, докато следеше инсталацията на екрана.

Алис Нортуинд изсумтя.

— Какво? — челото ѝ бе прорязано от тревожна бръчка. Сигурно помнеше приказките на Кристоферис. Натисна няколко клавиша и се обърна.

— Той разговаря с нас, но не ни позволява да го видим — продължи кибернетичката. — Корабът му е без екипаж, автоматизиран, ако се изключи неговото присъствие. Пита се, защо да не е съвсем автоматизиран? Готова съм да се обзаложа, че този Ройд Ерис е сложна компютърна програма, вероятно дори истински Изкуствен интелект. Даже една посредствена програма е в състояние да води човешки разговор. Този тип може да заблуди вас, но не и мен.

Ксенотехничката изсумтя отново и се върна към прекъснатата си работа.

— Защо му е да се преструва на човек?

— Защото — продължи Ломи Торн — на повечето човешки светове Изкуственият интелект няма легални права. Един кораб не може да притежава сам себе си, дори на Авалон. „Нощен летец“ вероятно се страхува да не бъде заловен и разглобен. — Тя подсвирна. — Говорим за смърт, Алис, за край на съзнателното съществуване.

— Работя с машини всеки ден — възрази Алис Нортуинд. — Включвам ги, изключвам ги, но това не променя нищо. Те не възразяват. Защо смяташ, че той е машина?

Ломи Торн се усмихна.

— Алис, компютърът е нещо друго. Ум, мисъл, живот — големите програми притежават всичко това. — Тя забарабани с пръсти по импланта на китката си. — Усещания също. Зная го. Не са толкова различни от нас, колкото си мислиш.

Ксенотехничката я погледна през рамо и поклати глава.

— Щом казваш. — Но в гласа ѝ се долавяше недоверие.

Ройд Ерис слушаше и наблюдаваше със сериозно изражение.

Тейл Ласамер беше крехко младо същество — нервен, чувствителен, с дълга до раменете коса и воднисти сини очи. Обикновено се обличаше в пъстри дрехи, предпочиташе дантелени ризи, каквито, изглежда, се носеха на неговия свят. Но в деня, когато потърси за среща Кароли д'Бранин в неговата тясна претрупана каюта, бе облечен почти семпло, в неприветлив сив комбинезон.

— Усещам го — поде той, уловил с дългите си тънки пръсти ръката на д'Бранин. — Нещо не е наред. Кароли, нещо изобщо не е наред. Започвам да се плаша.

Забоде нокти в ръката на д'Бранин и той побърза да се дръпне.

— Боли — оплака се старият учен. — Какво има, приятелю? От какво те е страх? Или от кого? Не те разбирам. Какво те плаши?

Ласамер вдигна бледите си ръце към лицето си и проплака:

— Не зная, наистина не зная! Но то е тук, чувствам го, Кароли, долавям нещо. Знаеш, че ме бива, нали затова ме избра. Само преди миг, когато забих нокти в теб, си помисли, че съм прекалено възбуден, че е от живота в затворена среда, че трябва да се успокоя. — Младият мъж избухна в истеричен смях, който секна също толкова внезапно, колкото бе започнал. — Не разбираш ли, аз съм наистина много добър. Чувствам го. Усещам го. Сънувам го. Усетих го още като се качвахме на кораба, но сега се влоши. Нещо опасно. Нещо изменчиво, неуловимо. Това е чуждоземец, Кароли, *чуждоземец!*

— Волкрин? — попита д'Бранин.

— Не, невъзможно. Намираме се на светлинни години от тях, летим със звезден двигател. — Той отново се разсмя нервно. — Май не съм чак толкова добър, Кароли. Чух какво разказа за креите, но аз съм само човек. Но е близо. Вътре в кораба.

— Един от нас?

— Може би. — Ласамер се почеса разсеяно по бузата. — Не мога да го засека.

Д'Бранин положи бащински ръка на рамото му.

— Тейл, тези твои чувства — възможно ли е да са породени от умора? Всички сме под голямо напрежение. Обездвижването е наистина много потискащо.

— Махни си ръката — тросна се Ласамер.

Д'Бранин побърза да си дръпне ръката.

— Това е нещо истинско — настоя телепатът — и не искам да те чувам как си мислиш, че не е трябвало да ме вземате и подобни глупости. Аз съм уравновесен като всеки друг на този... на този... как смееш да мислиш, че съм объркан и изплашен? Ако можеше да надзърнеш в душите на другите: Кристоферис с неговата бутилка и мръсните му фантазии, Данел, забравил ума и дума от страх, Ломи и нейните машини, за нея всичко е само метал, светлина и електронни вериги, арогантната Джирл, Агата, която хленчи дори наум, и Алис, дето е тъпа като крава. Ти... ти не можеш да ги докоснеш, да надзърнеш в тях, какво разбираш ти от това дали някой е уравновесен? Неудачници, д'Бранин, дали са ти отбор от неудачници и аз съм единственият, който става за нещо, така че не смей да мислиш, че съм неуравновесен, чуваш ли? — Сините му очи горяха трескаво. — *Чуваш ли?*

— Спокойно — отвърна д'Бранин. — Успокой се, Тейл, прекалено си развълнуван.

Телепатът се облеци и изведнъж лицето му се успокои.

— Развълнуван? — попита той. — Да. — Огледа се гузно. — Трудно ми е, Кароли, но искам да ме послушаш. Предупреждавам те. В опасност сме.

— Ще те послушам — отвърна д'Бранин. — Но не мога да предприема никакви действия, без да разполагам с точна информация. Трябва да използваш таланта си и да ми набавиш информация, ясно? Можеш да го направиш.

— Да — рече Ласамер. — Съгласен.

Поговориха още час и накрая телепатът си тръгна поуспокоен.

Веднага след това д'Бранин потърси психоаналитичката.

— Интересно — бе първият ѝ коментар, след като изслуша разказа на д'Бранин. — Аз също усещам нещо, някаква стаена заплаха, много, много разсеяна. Мислех, че причината е в мен, от затворения живот, от скуката. Понякога настроенията ми ме объркват. Той каза ли нещо по-подробно?

— Не.

— Ще пообиколя малко, ще се опитам да проверя какво става в ума му и в умовете на другите, дали мога да уловя нещо. Макар че ако е истинско, той би трябвало пръв да го разбере.

— Изглежда ми доста чувствителен — съгласи се д'Бранин. — Разказа ми какви ли не неща за останалите.

— Това нищо не значи. Понякога, когато един телепат твърди, че улавя всичко, по-скоро не улавя нищичко. Представя си разни неща, дорисува ги във въображението си. Ще го държа под око, д'Бранин. Случва се талант като него да изгуби почва под краката си, да изпадне в истерия, да започне да предава, вместо да приема. В затворена среда това е много опасно.

Кароли д'Бранин кимна.

— Разбира се, разбира се.

В друга част на кораба Ройд Ерис се намръщи.

— Забеляза ли дрехите на холограмата, която ни праща? — обърна се Роян Кристоферис към Алис Нортуинд. Бяха сами в едно от сепаретата на отсека, изтягаха се на матрака и се стараеха да избягват мокрото петно между двамата. Ксенобиологът запали цигара. Предложи и на партньорката си, но Нортуинд махна с ръка. — Стилът е безнадеждно остарял. Баща ми сигурно е носил такива дрехи като момче на Стария Посейдон.

— Ерис има старомоден вкус — съгласи се Алис Нортуинд. — Но какво от това? Не ме интересува как се облича. Аз предпочитам работен комбинезон. Удобен ми е. Не давам пукната пара какво мислят хората.

— Не даваш значи? — попита Кристоферис и сбърчи огромния си нос. Тя не забеляза. — Мисля, че не разбра какво имам предвид. Ами ако това въобще не е Ерис? Виждаме само една проекция. Не мисля, че той изглежда така.

— Защо? — Сега вече в гласа ѝ се долови любопитство. Тя се претърколи и се сгуши в ръката му, огромната ѝ гърда опря в гърдите му.

— Ами ако е болен, деформиран и се бои да се покаже такъв, какъвто е в действителност? — попита Кристоферис. — Може наистина да има някакво заболяване. Снежната чума води до ужасяващи поражения, но човек преживява поне десетина години, преди да умре, а има и други заразни болести — мантракс, нова проказа, стопилка, Болестта на Лангамен и какво ли не още. Нищо чудно Ройд да живее в самоналожена карантина. Помисли за това.

Алис Нортуинд се намръщи.

— Всички тези приказки за Ерис... малко ме изнервят.

Ксенобиологът всмукна от цигарата и се засмя.

— Добре дошла на „Нощен летец“ тогава. Останалите вече сме тук.

През петата седмица от началото на полета Меланта Джирл избута пешката си до шестия ред. Ройд видя, че нищо не може да спре поражението, и се отказа. Беше осмата поредна загуба от нея от няколко дни. Тя седеше на пода на каюткомпанията, а фигурите бяха подредени на светещото табло пред нея.

Разсмя се и ги помете с ръка.

— Не се ядосвай, Ройд. Аз съм подобрен модел. Винаги съм три хода напред.

— Трябваше да се свържа с моя компютър — отвърна той. — Няма как да го разбереш. — Призракът му внезапно се материализира пред екраните и ѝ се усмихна.

— Ти щеше да разбереш след три хода — отвърна Меланта Джирл. — Пробвай.

Те бяха последните жертви на шахматната треска, завладяла „Нощен летец“ преди седмица. Първи развя знамето Кристоферис, който извади комплекта и взе да кандърдисва другите да играят, но

всички се отказаха, след като се намеси Тейл Ласамер и ги победи до един. Всички знаеха, че четете мислите им, но телепатът бе в лошо настроение и много избухлив и не посмяха да го обвинят. Меланта обаче успя да го надвие с лекота.

— Той не е добър играч — обясни по-късно на Ройд — и ако се опитва да ми краде идеите, получава само безсмислици. Подобреният модел владее някои определени мисловни дисциплини. Мога да се екранирам достатъчно добре. — По-късно Кристоферис и още неколцина се опитаха да играят срещу Меланта по двама, но отново не можаха да спечелят. Накрая Ройд попита дали може да се включи. Само Меланта и Кароли се съгласиха да седнат срещу него и тъй като Кароли често забравяше как се местят фигурите, накрая Ройд и Меланта останаха постоянни партньори. И двамата, изглежда, си падаха по интелектуални игри, но Меланта винаги побеждаваше.

Меланта се надигна и тръгна към кухнята, като мина право през призрачното изображение на Ройд.

— Знаеш ли, другите ме заобикалят — оплака се той.

Тя сви рамене и извади от хладилника кутия бира.

— Капитане, кога най-сетне ще престанеш да се инатиш и ще ме пуснеш от другата страна на стената? Не ти ли е самотно там? Не изпитваш ли нужда от секс? Клаустрофобия?

— Меланта, прекарах почти целия си живот на „Нощен летец“ — отвърна Ройд и изключи изображението си. — Ако страдах от клаустрофобия, самота и имах нужда от секс, животът ми щеше да е невъзможен. Но това би трябвало да ти е ясно, след като си подобрен модел.

Тя отпи от бирата и се засмя с вежливия си мелодичен смях.

— Все някога ще те разкрия, капитане.

— А междуременно — рече той, — разкажи ми още някоя лъжа за твоя живот.

— Чували ли сте някога за Юпитер? — обърна се ксенотехничката към останалите. Беше пияна и се поклащаше в хамака си в товарния отсек.

— Няма ли нещо общо със Земята? — попита Линдран. — Същата легендарна система, струва ми се.

— Юпитер — обяви на висок глас ксенотехничката — е газов гигант от слънчевата система на Старата Земя. Не го знаехте, нали?

Алис Нортуинд се усмихна самодоволно.

— Чуйте бе, на вас ви говоря. Тъкмо се готвели да се заемат с изучаването на Юпитер, когато бил открит звездният двигател. Това било много отдавна, както се досещате. След това, естествено, вече никой не се интересувал от газови гиганти. Включваш двигателя и тръгваш да търсиш обитаеми светове, като игнорираш кометите, голите скали и газовите гиганти — само на няколко светлинни години има друга звезда и тя е обкръжена от подходящи планети. Но е имало хора, които са смятали, че е възможно на Юпитер да съществува живот. Следите ли мисълта ми?

— Следя, макар че си се надрънкала до козирката — подметна Линдран.

Кристоферис изглеждаше леко обиден.

— Ако на газовите гиганти има живот, не е в наш интерес да ги подминаваме — тросна се той. — Всички разумни същества, с които сме се срещали досега, произхождат от светове сходни на Земята и повечето от тях дишат кислород. Освен ако не намекваш, че волкрините са от газов гигант?

Ксенотехничката седна в хамака и се усмихна съзаклятнически.

— Не волкрините. Ройд Ерис. Ако пробием стената към другата част на сферата, оттам ще изтече амоняк. — Размаха плавно ръка във въздуха и рухна в пристъп на неудържим кикот.

Програмата бе стартирана и работеше. Ломи Торн седеше при главния пулт — лъскава черна плоча, на която се изписваха стотици конфигурации и изчезваха, след като ги използваше. Зад нея имаше няколко рафта с кристални чипове и други, по-малки монитори, по които непрестанно семеняха цифри или течеше сбита информация — външен израз на душата на нейната програма. Тя седеше щастлива в полумрака и си подсвиркваше, докато изпълняваше рутинни процедури: пръстите ѝ бягаха по клавиатурата в стакато.

— Ах — въздъхна и се усмихна. — Много добре.

После настъпи моментът за финална проверка. Ломи Торн дръпна левия ръкав на ризата си, пъхна китка под пулта, намери

розетката и се включи директно. Интерфейс.

Екстаз.

Мастиленочерни очертания изникнаха, разпръснаха се и изчезнаха от екрана.

Всичко свърши за частица от секундата.

Ломи Торн освободи китката си. На лицето ѝ трепкаше срамежлива и доволна усмивка, но над всичко това доминираше изражение на учудване. Тя докосна с пръсти розетката и откри, че полюсите са още топли. Потрепери.

Програмата работеше идеално, компютърът бе в отлично състояние, всички системи действаха според плана. Изпита удоволствие, както винаги. Когато се съедини с програмата, се почувства много по-мъдра, изпълнена със светлина и електричество, усещаща вибрациите на живота, хладнокръвна и разсъдлива и никога сама, нито слаба и безволева. Така беше винаги, когато се включваше към интерфейса и оставяше съзнанието си да се разшири.

Но този път се случи нещо друго. Нещо студено я докосна, само за миг. Студено и плашещо — и тя и програмата успяха да го зърнат, само за миг, след което то изчезна.

Кибернетичката разтърси глава, за да прогони всички тези глупости. След което отново се захвана за работа. По някое време дори започна да си подсвирква.

През шестата седмица Алис Нортуинд се поряза лошо, докато си правеше сандвич. Беше се навела над масата, режеше подправено месо с дългия нож и внезапно изпищя.

Данел и Линдран дотичаха при нея и откриха, че е втренчила ужасен поглед в дъската за рязане пред нея. Беше си порязала левия показалец и кръвта бликаше на струи.

— Корабът помръдна — оплака се Алис, изцъклила очи към Данел. — Почувствахте ли как се разтресе? Измести ножа в ръката ми.

— Намери нещо да спреш кървенето — рече Линдран. Данел се огледа изплашено. — Уф, остави, аз ще го направя.

Психоаналитичката Агата Маридж-Блек даде на Нортуинд успокоително и погледна двамата лингвисти.

— Видяхте ли как стана?

— Ами... тя се поряза — отвърна Данел.
Някъде от коридора долетя див, истеричен смях.

— Заглуших го — докладва Маридж-Блек на Кароли д'Бранин по-късно същия ден. — Псионин-4. Ще му притъпи чувствителността за няколко дни и имам още, ако му потрябва.

Д'Бранин изглеждаше стреснат.

— Разговаряхме няколко пъти и виждам съвсем ясно, че Тейл започва да се плаши, но нито веднъж не ми каза защо. Трябваше ли да го изключваш?

Психоаналитичката сви рамене.

— Започваше да се държи нерационално. Като се има предвид колко е талантлив, ако излезе изпод контрол, ще пострадаме всички. Не биваше да вземаш телепат от първи клас. Твърде са нестабилни.

— Предстои ни да комуникираме с извънземна раса. Припомням ти, че това не е лесна задача. Волкрините ще са по-различни от всички останали чуждоземци, с които сме се срещали. Необходим ни е телепат от първи клас, за да можем да се свържем с тях. А от волкрините има какво да научим!

— Ха — рече тя, — като се има предвид в какво състояние е този твой телепат, нищо чудно всички да излезем от строя. През половината време лежи свит на кълбо в хамака, през останалото заеква, пелтечи и пуска слюнка, изцъклен от страх. Твърди, че сме в голяма опасност, но не знае каква и откъде. Най-лошото е, че не мога да определя дали наистина усеща нещо, или е това е остър пристъп на параноя. Със сигурност показва някои от класическите симптоми. Освен това е уверен, че го държат под наблюдение. Може би състоянието му няма нищо общо с нас, волкрините и неговия талант. Не зная със сигурност.

— А какво ще кажеш за твоя талант? — попита д'Бранин. — Нали си емпат?

— Не ми казвай как да си върша работата — тросна се тя. — Правих секс с него миналата седмица. Няма по-добра възможност за наблюдение от близък план. Дори при тези обстоятелства не можах да открия нищо. В ума му цари хаос, а страхът му е толкова силен, че извира с потта. Не усещам нищо особено в другите освен обичайните им грижи и ядове. Но аз съм едва трети клас и преценката ми не значи

много. Способностите ми са ограничени. Освен това ти казах, че не се чувствам добре. Усещам, че се задушavam в този кораб. Едва си поемам въздух, главата ме боли постоянно. Налага се да полежа.

— Да, разбира се — побърза да отвърне д'Бранин. — Не исках да те критикувам. Правиш всичко, което е по силите ти, въпреки трудните обстоятелства. След колко време Тейл ще е отново с нас?

Психоаналитичката се почеса уморено по челото.

— Д'Бранин, препоръчвам да го държим в това състояние до края на мисията. Предупреждавам те, обезумял или истеричен телепат може да бъде много опасен. Тази история с Нортуинд и ножа може да е негова работа. Спомни си, че той започна да крещи малко след това. Може би я е докоснал само за секунда — зная, че стрелям напосоки, но е напълно възможно. Мисълта ми е, че не бива да рискуваме. Имам достатъчно псионин-4, за да го държа вцепенен, но контактен, докато се приберем на Авалон.

— Но Ройд каза, че скоро ще изключи звездния двигател, защото приближаваме волкрините. Тейл ни е нужен, нужен ни е умът му, неговият талант. Наистина ли трябва да го потискаш? Няма ли друг начин?

Маридж-Блек направи кисела физиономия.

— Другата възможност е инжекция есперон. Тя ще го събуди напълно, ще увеличи телепатичната му чувствителност десетократно за няколко часа. През това време, надявам се, той ще се съсредоточи върху опасността, която долавя. Ще я прогони, ако е фалшива, ще се справи с нея, ако е истинска. Но псионин-4 е много по-безопасен. Есперонът е ужасно лекарство, с много тежки странични ефекти. Покачва драстично кръвното налягане, понякога предизвиква хипервентилация и припадъци, споменават се дори случаи на спиране на сърцето. Ласамер е млад и сигурно ще го понесе добре, но не мисля, че е достатъчно стабилен емоционално да овладее подобна сила. Псионинът ще е индикатор. Ако параноята продължи, ще съм сигурна, че няма нищо общо с телепатията.

— А ако не продължи? — попита Кароли д'Бранин.

Агата Маридж-Блек го дари със зла усмивка.

— Ако Ласамер изпадне в летаргия и престане да дрънка за опасност? Какво пък, това би означавало, че вече не долавя нищо,

нали? От което следва, че *наистина* е имало нещо и е бил прав от самото начало.

На вечеря Тейл Ласамер бе мълчалив и унесен и се хранеше с ритмични меланхолични движения, а сините му очи изглеждаха замъглени. Когато приключи, се извини, отправи се към леглото си и веднага рухна изтощено в него.

— Какво му направи? — обърна се Ломи Торн към Маридж-Блек.

— Изключих му любопитния ум — отвърна тя.

— Трябваше да го направиш преди две седмици — обади се Линдран. — Така е доста по-поносим.

Кароли д'Бранин не хапна почти нищо.

Настъпи фалшивата нощ и призракът на Ройд се материализира. Кароли д'Бранин отпиваше обичайния шоколад.

— Кароли — рече призракът, — възможно ли е да включите компютъра, който носите, към моите бордови системи? Тези твои разкази за волкрините ме вдъхновиха и искам да продължа да ги изследвам. Предполагам, че всички подробности са в паметта.

— Естествено — отвърна д'Бранин замислено. — Няма никакъв проблем да свържем програмите. Ще кажа на Ломи да го направи още утре.

В стаята се възцари потискаща тишина. Кароли д'Бранин отпиваше от чашата и гледаше в мрака, сякаш забравил за присъствието на Ройд.

— Нещо си обезпокоен — каза Ройд след малко.

— А? О, да — д'Бранин вдигна глава. — Прощавай, приятелю. Имам някои проблеми.

— За Тейл Ласамер ли става въпрос?

Кароли д'Бранин погледна бледата сияеща фигура и кимна вдървено.

— Да. Може ли да попитам откъде знаеш?

— Зная всичко, което става на „Нощен летец“ — отвърна Ройд.

— Значи си ни наблюдавал. — В гласа на д'Бранин се долови упрек. — Тейл е прав, всички ние сме под наблюдение. Как можа, Ройд? Да ни шпионираш? Това е толкова долно.

В прозрачните очи на призрака нямаше живот, те сякаш не виждаха.

— Не казвай на другите — предупреди го Ройд. — Кароли, приятелю — ако мога да те наричам приятел, — имам собствени причини да ви наблюдавам, но няма да ти е от полза, ако ги разкрия. Не искам да ви сторя зло. Повярвай ми. Наехте ме да ви откарам при волкрините и да ви върна обратно и наистина възнамерявам да го направя.

— Опитваш се да се измъкнеш, Ройд — укори го д'Бранин. — Защо ни шпионираш? Всичко ли виждаш? Да не си някой воайор, или пък враг сред нас? Само с наблюдение ли се изчерпват намеренията ти?

— Кароли, обиждаш ме с твоята подозрителност.

— А ти с измамата си. Ще ми отговориш ли?

— Имам очи и уши навсякъде — обясни Ройд. — За мен няма и едно скрито местенце на „Нощен ловец“. Дали виждам всичко? Не, не винаги. Аз съм само човек, каквото и да си мислят колегите ти. И аз спя. Мониторите остават включени, но няма кой да ги гледа. Мога да следя най-много две сцени едновременно. Понякога се разсейвам или губя интерес. Може да гледам всичко, Кароли, но не виждам всичко.

— Защо? — Кароли си наля още топъл шоколад. С видимо усилие владееше треперенето на ръката си.

— Нямам отговор на този въпрос. „Нощен летец“ е мой кораб.

Д'Бранин отпи от шоколада, премигна и кимна замислено.

— Натъжи ме, приятелю. Не ми оставяш никакъв избор. Тейл каза, че сме били наблюдавани. Сега вече знам, че е бил прав. Каза също, че сме в опасност. Нещо чуждоземно, това му бяха думите. Ти ли си?

Проекцията остана неподвижна и смълчана.

— Виждам, че не ми отговаряш — продължи Кароли. — Ах, Ройд, какво да направя сега? Значи трябва да му повярвам за всичко. Ние сме в опасност, вероятно от теб. Не ми остава друго освен да прекратя мисията. Върни ни на Авалон. Това е моето решение, Ройд.

Призракът се усмихна уморено.

— А вече сме толкова близо, Кароли. Съвсем скоро ще изключим звездния двигател.

От гърлото на Кароли се изтръгна мъчителен стон.

— Моите волкрини — проплака той и въздъхна. — Те са толкова близо... ах, нямам сили да ги изоставя. Но не мога да постъпя другояче, нямам право.

— Можеш — отвърна гласът на Ройд Ерис. — Довери ми се. Това е всичко, за което те моля, Кароли. Повярвай ми, когато ти казвам, че нямам лоши намерения. Тейл Ласамер може да дрънка за опасности, но досега никой не е пострадал, нали?

— Не е — призна д'Бранин. — Освен ако не броим Алис, която се поряза следобед.

— Какво? — Ройд се поколеба за миг. — Порязала се? Не съм го видял, Кароли. Кога е станало?

— Ами, рано... малко преди Ласамер да започне да креци.

— Ясно — отвърна Ройд замислено. — Гледах как Меланта се упражнява. И разговарях с нея. Кажете ми как е станало.

Кароли му разказа.

— Чуй ме — рече накрая Ройд. — Довери ми се и аз ще ти дам твоите волкрини. Успокой хората си. Можеш да ги увериш, че не представлявам заплаха. И дръжте Ласамер дрогиран, разбираш ли? Това е много важно. Той е проблемът.

— Агата ме посъветва почти същото.

— Зная — отвърна Ройд. — Съгласен съм с нея. Ще изпълниш ли молбата ми?

— Не съм сигурен — отвърна д'Бранин. — Поставяш ме в трудно положение. Не разбирам къде сбъркахме, приятелю. Не можеш ли да ми кажеш поне още нещо?

Ройд Ерис не отговори.

— Е, добре — въздъхна примирено д'Бранин. — Не искаш да ми отговориш. Само усложняваш нещата. И колко още, Ройд? Кога ще видя моите волкрини?

— Много скоро — отвърна Ройд. — След приблизително седемдесет часа изключваме двигателя.

— Седемдесет часа — повтори Кароли. — Толкова малко. Ако се върнем сега, няма да получим нищо. — Облиза устни и надигна чашата, но тя беше празна. — Продължавай тогава. Ще направя

каквото поиска от мен. Ще ти се доверя, ще държим Ласамер упоен и няма да кажа на другите. Това стига ли? Дай ми моите волкрини. Толкова дълго съм чакал!

— Зная — отвърна Ройд Ерис. — Зная.

После призракът изчезна и Кароли остана сам в тъмната каюткомпания. Опита да си напълни чашата, но ръката му трепереше твърде силно и той изля шоколада върху пръстите си. Изруга от болка и яд.

Следващия ден напрежението на борда продължи да расте и се случиха хиляди дребни неприятности. Линдран и Данел имаха „семеен“ спор, който можеше да се чуе почти навсякъде. Военната игра в каюткомпанията между Кристоферис и Меланта Джирл завърши с грандиозен скандал, след като Кристоферис я обвини, че мами. Алис Нортуинд прекара часове в креслото, втренчила поглед в превързания си пръст. На лицето ѝ бе изписана омраза. Агата Маридж-Блек обикаляше по коридорите и се оплакваше високо, че е твърде топло, че ставите я болят, че въздухът е тежък и мирише на дим и че подът е студен. Дори Кароли бе изнервен до крайна степен.

Само телепатът изглеждаше спокоен. Беше натъпкан с псионин-4 и мърмореше летаргично, но поне вече не се плашеше от сенките.

Ройд Ерис не се появи, нито като проекция, нито като глас.

Отсъства дори на вечеря. Учените ядоха неспокойно, очакваха всеки момент да се материализира, да заеме обичайното си място и да се присъедини към разговора. Но очакванията им не се оправдаха дори когато след вечеря поднесоха шоколад, кафе и чай.

— Нашият капитан, изглежда, е зает — отбеляза Меланта Джирл, след като се облегна в креслото и отпи от брендите.

— Скоро ще изключим двигателя — обясни Кароли д'Бранин. — Предполагам, че се занимава с подготовката. — Но мислено се ядоса на капитана. Беше сигурен, че ги наблюдава тайно.

Роян Кристоферис се покашля.

— След като всички сме тук, а него го няма, мисля, че моментът е подходящ да обсъдим някои неща. Не ме интересува, че той ще пропусне вечерята — и без това не яде. Той е само една проклета холограма. Какво значение, че го няма? Толкова по-добре, защото

имаме възможност да си поговорим за някои неща. Кароли, мнозина от нас изпитват известни безпокойства във връзка с Ройд Ерис. Какво знаеш всъщност за този човек-загадка?

— Да зная, приятелю? — д'Бранин напълни чашата си с гъст тъмен шоколад и отпи бавно, докато се опитваше да си събере мислите. — Какво може да се знае за него?

— Сигурно си забелязал, че никога не идва да играе с нас — подметна сухо Линдран. — Преди да наемеш кораба, не събра ли известна информация за него?

— Аз също бих искал да чуя отговора на този въпрос — рече Данел, вторият лингвист. — Авалон е център на оживен трафик. Защо спря избора си на Ерис? Какво са ти казвали за него?

— Какво са ми казвали за него? Много малко, трябва да призная. Разговарях с неколцина служители на космодрума, но никой от тях не беше чувал за Ройд. Изглежда, не е от Авалон.

— Колко удобно — изхъмка Линдран.

— И подозрително — добави Данел.

— Откъде е тогава? — попита Линдран. — Двамата с Данел се вслушахме внимателно в речта му. Говори стандартен, без доловим акцент, и не използва никакви изрази, които да подскажат произхода му.

— Понякога ми звучи малко архаично — намеси се Данел — и от време на време конструкцията на изреченията му пробужда у мен далечни асоциации. Само че всеки път са различни. Изглежда, доста е пътувал.

— О, какво заключение! — подсмихна се Линдран и го потупа покровителствено по ръката. — Всички търговци пътуват доста, любов моя. Особено когато имат собствен кораб.

Данел я изгледа ядно, но Линдран продължи:

— Сериозно обаче, наистина ли не знаеш нищо за него? Откъде се е взел този „Нощен летец“?

— Нямам представа — призна д'Бранин. — Дори не ми хрумна да попитам.

Членовете на изследователската група се спогледаха скептично.

— Дори не ти хрумна да попиташ? — Кристоферис втренчи поглед в него. — Как тогава избра този кораб?

— Просто беше на разположение. Административният съвет одобри проекта ми и ми назначи персонал, но не можеха да отделят научноизследователски кораб. Както винаги проблеми с бюджета.

Агата Маридж-Блек се изсмя кисело.

— Ако някои от вас още не са разбрали, това, което ни казва с други думи д'Бранин, е, че Академията е била доволна от изследванията му върху този ксеномит и откриването на легендата за волкрините, но не е имала никакво желание да подкрепи плановете му за тяхното издирване. Ето защо са му определили малък бюджет, за да не убият ентузиазма му, и тъй като са предполагали, че мисията ще се окаже провал, са назначили хора, чиято липса няма да се усети на Авалон. — Огледа се. — Погледнете се само. Никой от вас не е работил с д'Бранин от самото начало, но ето ни тук. И нито един от нас не е първокласен учен.

— Говори за себе си — тросна се Меланта Джирл. — Аз постъпих доброволно в тази експедиция.

— Няма да оспорвам тезата ти — заговори психоаналитичката. — Пък и въпросът с подбора на „Нощен летец“ едва ли е такава голяма загадка. Просто си се спрял на най-евтиния транспорт, който си могъл да намериш, нали?

— Някои от подходящите кораби отказаха да обмислят предложението ми — обясни Кароли. — Зная, че ще ви се стори странно. Повечето междузвездни капитани изпитват суеверен страх да излизат от хиперпространствен полет в междузвездния космос, без да има планета наблизо. От тези, които се съгласиха с моите изисквания, Ройд Ерис предложи най-добри условия и беше готов да поеме на път веднага.

— А пък ние *трябваше* да заминем веднага — каза Линдран. — В противен случай волкрините щяха да ни се изплъзнат. Те прекосяват този регион само за десет хиляди години, плюс-минус няколко хиляди.

Някой се разсмя. Д'Бранин запази безстрастно изражение.

— Приятели, без съмнение можех да отложам заминаването. Признавам, че нямах търпение да се срещна с моите волкрини, да видя гигантските им кораби и да им задам въпросите, които ме измъчват, да открия какво възнамеряват да правят. Но защо се оплаквате? Ройд е много любезен, освен това е отличен навигатор.

— Ти срещна ли се с него? — попита Алис Нортунд. — Видя ли го поне веднъж, докато преговаряхте?

— Говорихме много пъти, но аз бях на Авалон, а Ройд на орбита. Виждах само лицето му на екрана.

— Проекция, компютърна симулация, какво ли още не — подметна Ломи Торн. — Имам програми, които са в състояние да ти изкарат всякакво лице на екрана, Кароли.

— Значи никой не е виждал този Ройд Ерис — заключи Кристоферис. — Той се е закодирал от самото начало.

— Нашият домакин държи личният му живот да бъде запазен в тайна — обясни д'Бранин.

— Увърта — изпръхтя Линдран. — Какво всъщност крие?

Меланта Джирл се разсмя и когато всички погледи се насочиха към нея, поклати глава.

— Капитан Ройд е перфектният избор — странен човек за странна мисия. Никой от вас ли не обича загадките? Ето ни тук, летим на светлинни години, за да срещнем хипотетичен чуждоземен кораб от ядрото на галактиката, който се носи към междугалактическото пространство далеч преди човечеството да е започнало първите си войни, а всички вие се притеснявате, че не можете да ощипете Ройд по носа. — Наведе се към масата и напълни чашата си с бренди. — Майка ми беше права — продължи небрежно. — Нормалните хора са полуноормални.

— Може би трябва да се вслушаме в думите на Меланта — каза замислено Ломи Торн. — Страховете и неврозите на Ройд са си негова работа, стига да не ни ги натрапва.

— Лично аз се чувствам малко неудобно в негово присъствие — оплака се Данел.

— Кой може да ни гарантира — попита Алис Нортунд, — че не летим с някой престъпник или извънземен?

— Юпитер — подметна някой и ксенотехничката се изчерви.

Тейл Ласамер вдигна плахо глава от чинията си, после се захили.

— Извънземен! — повтори и сините му очи се завъртяха в орбитите, сякаш търсеха изход. Бяха ярки и излъчваха безумие.

— Действието на лекарството отслабва — каза Маридж-Блек на д'Бранин. — Ще отскоча до каютата за още.

— Какво лекарство? — попита Ломи Торн. Д'Бранин не бе казал на останалите за бълнуването на Ласамер от страх да не предизвика нарастване на напрежението. — Какво става?

— Опасност — промълви Ласамер, обърна се към седящата до него Ломи, улови я за ръката и впи пръсти в нея. — Намираме се в голяма опасност, казвам ви, усещам го. Нещо чуждо. То ни мисли злото. Кръв, виждам кръв. — Разсмя се. — Не го ли усещаш, Агата? Защото аз почти вкусям кръвта. *То също.*

Маридж-Блек стана.

— Не се чувства добре — обясни на останалите. — Потисках го с псионин, опитвах се да овладее халюцинациите му. Ще ида да донеса още. — И тръгна към вратата.

— Потискала си го? — попита ужасено Кристоферис. — Той се опитва да ни предупреди за нещо. Не го ли чувате? Искам да знам за какво говори.

— Не псионин — обади се Меланта Джирл. — Опитай с есперон.

— Не ме учи как да си върша работата!

— Съжалявам — отвърна Меланта и повдигна рамене. — Но аз съм на една крачка пред теб. Ако не се лъжа, есперонът може да го излекува от халюцинациите.

— Познавам достатъчно добре действието на есперона — рече навъсено психоаналитичката.

Меланта се усмихна над ръба на чашата.

— Сигурна съм. А сега ме чуйте. Всички вие, изглежда, се притеснявате от Ройд. Измъчва ви мисълта, че не знаете какво крие. Роян си измисля истории цяла седмица и е склонен да повярва в тях. Алис е толкова изнервена, че си поряза пръста. Всички непрестанно се оплакваме. Тези страхове не ни позволяват да се сплотим като екип. Време е да им сложим край. И това не е трудно. — Тя посочи Тейл. — Тук седи телепат от първи клас. Разпалим ли силата му с есперон, той ще е в състояние да ни изпее и майчиното мляко на капитана, даже ще ни омръзне да го слушаме. А междувременно той ще се пребори със своите демони.

— Той ни наблюдава — каза телепатът с нисък тревожен глас.

— Не — поклати глава Кароли. — Мисля, че трябва да го държим дрогиран.

— Кароли — спря го Кристоферис, — тази история стигна твърде далече. Повечето от нас са изнервени, а момчето направо трепери от страх. Мисля, че е време да сложим край на мистерията Ройд Ерис. Веднъж завинаги. Меланта е права.

— Нямаме право — упорстваше д'Бранин.

— Съгласна съм с Меланта — заяви Ломи Торн. — Трябва да го направим.

— Да — присъедини се Алис Нортуинд и двамата лингвисти я подкрепиха с поклащане на глави.

Д'Бранин се измъчваше от обещанието, което бе дал на Ройд. Но другите не му оставяха никакъв избор. Погледна психоаналитичката и въздъхна:

— Добре. Дай му есперон.

— Той ще ме убие! — изкрещя Тейл Ласамер, скочи и когато Ломи Торн се опита да го успокои, сграбчи чашата с кафе и я хвърли в лицето ѝ. Трябваше да се намесят трима души, за да го укротят.

— Побързайте! — извика Кристоферис.

Маридж-Блек потрепери и изскочи от каюткомпанията.

Когато се върна, останалите бяха вдигнали Ласамер и го бяха сложили да легне на масата. Някой бе отместил косата му и се виждаха издутите артерии на шията му.

Маридж-Блек пристъпи към масата.

— Престанете — обади се Ройд. — Няма нужда да го правите.

Призракът му се появи с отблясъци в празното кресло. Психоаналитичката замръзна с ампулата с есперон и инжекторния пистолет в ръце, а Алис Нортуинд понечи да пусне китките на Ласамер. Пленникът не правеше опити да се освободи. Лежеше на масата и дишаше тежко, бледосините му очи бяха втренчени в проекцията на Ройд, сякаш бе хипнотизиран от внезапната му поява.

Меланта Джирл вдигна чашата си за поздрав.

— Охо! Изпуснахте вечерята, капитане.

— Ройд — каза Кароли д'Бранин. — Съжалявам.

Призракът гледаше незрящо към отсрещната стена.

— Освободете го — отекна гласът му от говорителите. — Ще ви разкрия голямата си тайна, щом личността ми толкова ви вълнува.

— Той наистина ни е наблюдавал — рече Данел.

— Слушаме те — подкани го подозрително Нортуинд. — Какво си ти?

— Хареса ми идеята ви за газовите гиганти — рече Ройд. — За съжаление истината не е толкова драматична. Аз съм най-обикновен хомо сапиенс на средна възраст. Шейсет и осем стандартни години, ако настоявате за точност. Холограмата, която виждате пред вас, е на истинския Ройд Ерис отпреди няколко години. Сега съм малко по-възрастен. Използвам компютърна симулация, за да проектирам свое подмладено копие пред гостите.

— Така ли? — Лицето на Ломи Торн бе на червени петна от горещото кафе. — Но защо тази тайнственост?

— Ще започна разказа с майка ми — отвърна Ройд. — „Нощен летец“ е неин кораб, построен по поръчка и по нейни планове в корабостроителницата на Нюхолм. Майка ми била свободен търговец, от най-успелите. Родила се в бедно семейство на планетата Вес, която е много далече оттук, макар че вероятно сте чували за нея. Сама си пробила път в живота, от една служба към друга, и събрала средства за свой кораб и екипаж. Скоро натрупала състояние, тъй като приемала всякакви поръчки, летяла далече и встрани от търговските пътища и откарвала товари на години от местата, до които обичайно стигат търговците. Рискована практика, но по-печеливша дори от пощенските доставки. Майка ми не се безпокояла от това колко често тя и екипажът ѝ се прибират у дома. Забравила за Вес веднага щом го напуснала и рядко посещавала един и същи свят два пъти.

— Авантюристка — обади се Меланта Джирл.

— Не — отвърна Ройд. — Социопат. Виждате ли, майка ми не можела да понася хората. Ама никак. Екипажът ѝ не я обичал, нито тя тях. Единствената ѝ мечта била да се отърве от необходимостта да държи екипаж на борда. И когато забогатяла достатъчно, я осъществила. Резултатът е „Нощен летец“. След като потеглила с него от Нюхолм, тя нямала повече контакти с човешки същества, нито слизала на някоя планета. Вършела цялата си работа от помещенията, които сега обитавам, чрез екрани и лазерна връзка. Сигурно ще я сметнете за луда. И ще сте прави. — Призракът си позволи вяла усмивка. — Но животът ѝ продължил да е интересен дори след изолацията. Какви светове само видяла, Кароли! Ако можеше да ти

разкаже за тях, щеше да си скубеш косите от завист. За съжаление унищожила повечето си записи от страх, че други хора могат да изпитат удоволствие от преживяванията ѝ, след като напусне този свят. Но тя си била такава.

— А ти? — попита Алис Нортуинд.

— Сигурно е имала контакти с поне едно човешко същество — посочи със срамежлива усмивка Линдран.

— Не би трябвало да я наричам своя майка — продължи Ройд. — Аз съм нейн клон-кръстоска. След трийсет години самотно скиторене из космоса тя започнала да се измъчва от скука. Аз трябвало да бъда нейн спътник и любовник. Утеха в самотата ѝ. Тя обаче не можела да понася деца, нито имала търпение да ме отгледа. След като приключила с клонирането, ме затворила в хранителен контейнер — ембрион, свързан с компютъра ѝ. Той бил моят учител. Преди раждането и след него. Всъщност не съм се раждал. Доста след времето, когато би се родило нормално дете, аз съм продължавал да обитавам контейнера, където съм растял, учил съм се и съм се хранел от тръбичките. Процесът бил забавен нарочно. Трябвало да бъда освободен, когато достигна пубертет, когато, по нейна преценка, бих могъл вече да ѝ правя компания.

— Ужасно — възкликна Кароли д'Бранин. — Ройд, приятелю, не знаех.

— Съжалявам, капитане — обади се Меланта Джирл. — Лишили са те от детство.

— Никога не ми е липсвало — отвърна Ройд. — Нито пък тя. Но плановете ѝ останали неизпълнени. Тя починала няколко месеца след клонирането, когато все още съм бил плод в контейнера. Но била програмирала кораба за подобен случай. Той изключил звездния двигател и легнал в дрейф в междузвездното пространство в продължение на единайсет години, докато компютърът не направил от мен... — той спря и се усмихна. — Щях да кажа, докато компютърът не направил от мен човешко същество. Добре де, докато не ме направил такъв, какъвто съм. Ето как съм наследил „Нощен летец“. След като се родих, ми бяха необходими само няколко месеца, за да се запозная с управлението и бордовите системи.

— Невероятно — възкликна Кароли д'Бранин.

— Да — потвърди Линдран, — но това не обяснява защо живеете в изолация.

— О, напротив — посочи Меланта Джирл. — Капитане, може би трябва да го обясниш на недотам подобрените модели?

— Майка ми мразела планетите — заговори отново Ройд. — Ненавиждала миризмите, мръсотията, бактериите, променливото време, гледката на други хора. Създаде си безупречна среда с максимална стерилност. Не можела да понася и гравитацията. Била свикнала с безтегловността през годините на космически пътувания със старите търговски кораби, които не могат да си позволят гравитационна решетка, и я предпочитала. Ето при какви условия съм се родил и израсъл. Тялото ми не разполага с имунна система, нито с естествена защита срещу всички опасни бацили. Контактът с вас вероятно ще ме убие и със сигурност ще ме разболее сериозно. Мускулите ми са слаби, сетивата — атрофирали. Гравитацията на „Нощен летец“ е за ваше, а не за мое удобство. За мен тя е мъчение. В този момент седя в плаващо кресло, което е обгърнало тялото ми. Дори така ме боли, но поне няма опасност да пострадат вътрешните ми органи. Ето защо избягвам често да взимам пасажери.

— И ти ли споделяш възгледите на майка ти за човешкия род? — попита Маридж-Блек.

— Не. Аз харесвам хората. Приемам се такъв, какъвто съм, но това не е станало по мой избор. Аз съм ненаситен почитател на всякакви книги, записи, холопостановки, белетристика, драма, история и прочее. Експериментирал съм с халюцинаторен прах. И често, всеки път, когато намеря сили, вземам пътници. А след това попивам всичко от живота им.

— Ако поддържате постоянна безтегловност на кораба ще можете да вземате пътници по-често — посочи Ломи Торн.

— Така е — отвърна вежливо Ройд. — Установих обаче, че повечето родени на планети хора страдат от липсата на гравитация. Кораб, който не поддържа постоянна гравитация, е по-малко привлекателен. Малцината, които се качват на борда, прекарват пътуването болни или дрогирани. Не. Предпочитам да следя своите гости от противонатоварващото кресло. Неведнъж съм го правил. Ако се покаже на другите, ще ме сметнат за урод, ще ме държат на

разстояние. А това е в разрез с целта ми. Предпочитам изолацията. И всеки път, когато мога, изучавам чуждоземците, които вземам.

— Чуждоземците? — повтори объркано Нортуинд.

— За мен вие сте чуждоземци — отвърна Ройд.

В каюткомпанията на „Нощен летец“ се възцари тишина.

— Съжалявам за всичко това, приятелю — заговори Кароли д'Бранин. — Не биваше да се натрапваме в личния ти живот.

— И аз съжалявам — прошепна Агата Маридж-Блек, намръщи се и пъкна ампулата с есперон в пълнителя. — Е, какво пък, това обяснява някои неща, но дали е истината? Все още не разполагаме с доказателства, само с приспивни приказки. Една холограма може да заяви, че е същество от Юпитер, компютър или болен военнопръстъпник. Нямаме никакъв начин да потвърдим дали това е вярно. Всъщност не — имаме един начин. — Тя се приближи към масата, на която лежеше Ласамер. — Той все още се нуждае от лечение, а ние от потвърждение, така че не виждам смисъл да спираме, след като сме стигнали дотук. Защо да живеем с всички тези страхове и опасения, след като можем да им сложим край още сега? — Притисна с ръка главата на телепата, опря инжектора в издутата артерия и натисна спусъка.

— Агата — обади се Кароли д'Бранин. — А не мислиш ли... може би трябва да не... все пак Ройд...

— Не! — извика Ройд. — Спрете! Заповядвам ви! Намирате се на моя кораб. Спрете или...

— ... или какво? — Инжекторът издаде съскащ звук и когато тя го вдигна, на шията на телепата се видя червено кръгче.

Ласамер се надигна на лакти, опита се да седне и Маридж-Блек посегна да му помогне.

— Тейл — заговори тя с най-добрия си професионален тон, — съсредоточи се върху Ройд. Можеш да го направиш, всички знаем, че си много добър. Почакай малко и есперонът ще ти отвори очите.

Бледосините очи на Ласамер бяха замъглени.

— Още не съм достатъчно близо — зашепна той. — Всъщност аз съм този, когото изследват. Вярно е, че съм добър, но трябва да се *приблѝжа*. — Потрепери.

Психоаналитичката вдигна ръка и го погали успокояващо.

— Есперонът ще ти даде сили, Тейл. Почувствай го, почувствай как се изпълваш с мощ. Усещаш ли? Всичко се прояснява, нали? Вече чуваш мислите ми. Зная, че ги чуваш, но нямам нищо против. Чуваш и останалите, но не им позволявай да ти пречат, изтласкай ги настрани — всички тези мисли, приказки, желания, страхове. Заглуши ги. Спомняш ли си, че казваше нещо за някаква опасност? Помниш ли? Иди и я намери, Тейл, открий опасността. Погледни зад стената, кажи ни какво виждаш там. Разкажи ни за Ройд. Истината ли казва? Кажи ни. Ти си много добър, всички го знаем, можеш да ни кажеш. — Говореше напевно и убедително.

Той се освободи от ръката ѝ и седна.

— Усещам го. — Очите му изведнъж се проясниха. — Нещо... главата ме боли... *страх ме е!*

— Не се страхувай — обади се Маридж-Блек. — От есперона няма да те заболи глава, само ще ти стане по-добре. Всички сме тук с теб. Няма от какво да се боиш. — Тя го погали по лакътя. — Кажи ни какво виждаш.

Тейл Ласамер погледна призрака на Ройд с ужасени детски очи и езикът му се стрелна да оближе устните.

— Той е...

Черепът му експлодира.

Истерични викове и суматоха.

Главата на телепата се пръсна с ужасяваща сила и окъпа всички наоколо с кръв и късчета от кости и плът. Няколко секунди тялото му подскача конвулсивно върху масата, от артериите на шията му бликаше ален поток, а крайниците му играеха някакъв зловещ танц. Главата му просто бе престанала да съществува, но той не се усмиряваше.

Агата Маридж-Блек, която стоеше най-близо до него, изпусна инжектора и зяпна. Беше оплискана с кръв и покрита с парченца мозък. Една дълга сребриста костичка се бе забила в кожата под дясното ѝ око и оттам течеше кръв и се смесваше с кръвта на Тейл. Тя, изглежда, изобщо не забелязваше.

Роян Кристоферис беше отскочил назад и бе долепил гръб до стената.

Данел пицеше и пицеше и пицеше, докато Линдран не го зашлеви през омазаната с кръв буза и не му каза да млъкне.

Алис Нортуинд бе коленичила и се молеше на някакъв странен език.

Кароли д'Бранин седеше съвършено неподвижно, с изцъклен поглед, напълно забравил за чашата с шоколад в ръката си.

— Направете нещо — хленчеше Ломи Торн. — Някой да направи нещо. — Едната ръка на Ласамер помръдна немощно и я докосна и Ломи изпищя и се дръпна ужасено.

Меланта Джирл тропна чашата си на масата и ѝ викна ядосано:

— Стегни се! Той е мъртъв. Нищо не може да ти направи.

Останалите я погледнаха втрещено — с изключение на д'Бранин и Маридж-Блек, които още не бяха излезли от шока. Проекцията на Ройд бе изчезнала. Меланта започна да издава заповеди.

— Данел, Линдран, Роян — намерете чаршаф или някакво платнище, с което да го покрием и да го изнесем оттук. Алис, ти и Ломи донесете леген с вода и гъби. Искам да почистите. — Наведе се към д'Бранин. — Кароли — повика го и сложи ръка на рамото му, — как си?

Той я погледна с изцъклени сиви очи.

— Аз... да, да, аз съм... казах ѝ да не го прави, Меланта. Нали ѝ казах да не го прави?

— Да, каза ѝ — потвърди Меланта Джирл, потупа го успокоително по рамото заобиколи масата и отиде при Агата Маридж-Блек. — Агата — повика я. Но психоаналитичката не реагира дори след като Меланта я разтърси за раменете. Очите ѝ бяха пусти. — В шок е — каза Меланта и се намръщи, като забеляза стърчащата под окото ѝ костица. Попи внимателно кръвта с кърпичка и я извади.

— Какво да правим с трупа? — попита Линдран. Бяха донесли чаршаф и го бяха увили. Тялото най-сетне бе спряло да потръпва конвулсивно, макар че от раната продължаваше да се стича кръв.

— Отнесете го в товарния отсек — рече Кристоферис.

— Не — спря ги Меланта. — Не бива. Скоро ще започне да се разлага. — Помисли за миг. — Облечете скафандри и го свалете в машинното. В онази част на кораба е вакуум. Най-добре да остане там.

Кристоферис кимна и тримата изнесоха увития в кървав чаршаф труп на Ласамер. Меланта се надвеси над Маридж-Блек, но в този миг,

както бършеше кръвта от масата, Ломи Торн внезапно започна да повръща.

— Някой да ѝ помогне — извика Меланта.

Кароли д'Бранин най-сетне се размърда, стана, взе кървавия парцал от ръката на Ломи и я изведе навън.

Алис Нортуинд и Меланта отведоха — всъщност почти отнесоха — психоаналитичката в товарния отсек, почистиха я, преоблякоха я и ѝ поставиха успокоителна инжекция. След това Меланта взе инжектора и обиколи останалите. Нортуинд и Ломи Торн също поискаха някакво слабо успокоително, Данел — от по-силните.

Събраха се отново чак след три часа.

Бяха в най-големия от товарните отсеци, където трима от тях бяха окачили хамаците си. Присъстваха седем от осемте оцелели. Агата Маридж-Блек беше в безсъзнание, спеше дълбоко или се намираше в кома — никой от тях не знаеше със сигурност. Останалите, изглежда, се бяха посъвзели, макар лицата им да бяха бледи и изопнати. Всички се бяха преоблекли, дори Алис Нортуинд, която носеше нов комбинезон, досущ като предишния.

— Не разбирам — оплака се Кароли д'Бранин. — Не разбирам какво...

— Ройд го уби, какво — прекъсна го огорчено Нортуинд. — Появи се опасност да бъде разкрита тайната му и той просто... му пръсна черепа. Всички го видяхме.

— Не мога да повярвам — продължи да се вайка Кароли д'Бранин. — Не мога. С Ройд разговаряхме толкова ноци подред, докато вие спяхте. Той е внимателен, любознателен, чувствителен. Истински мечтател. Споделя страстта ми по волкрините. Не би могъл да направи подобно нещо.

— Проекцията му изчезна доста бързо, след като се случи — отбеляза Линдран. — И ако забелязвате, оттогава не ни е проговорял.

— Ние също не бяхме в особено разговорливо настроение — посочи Меланта Джирл. — Не зная какво да мисля, но инстинктът ме тласка на страната на Кароли. Не разполагаме с никакви доказателства, че капитанът е виновен за смъртта на Тейл. Тук има нещо, което никой от нас не разбира засега.

— Ха, доказателства — подхвърли презрително Алис Нортуинд.

— Всъщност — продължи Меланта — все още не съм сигурна дали *някой* въобще е виновен. Не се случи нищо, докато не му дадохме есперон. Възможно ли е лекарството да е оказало този ефект?

— Не бях чувала за *такъв* страничен ефект — промърмори Линдран.

Роян Кристоферис се навъси.

— Макар да не е по моята част, мисля, че е невъзможно. Есперонът е изключително силен препарат с физическо и псионично въздействие, което нерядко стига до крайност, но не чак до *такава* крайност.

— Какво тогава? — попита Ломи Торн. — Какво го уби?

— Инструмент на смъртта е бил вероятно собственият му талант — отвърна ксенобиологът, — подсилен от действието на лекарството. Той не само удесеторява силите и телепатичната чувствителност, но и изважда на бял свят псионични способности, които досега са пребивавали в латентно състояние.

— Като например? — попита Ломи.

— Биоконтрол. Телекинеза.

Меланта Джирл бе доста по-добре запозната с въпроса.

— Есперонът повишава кръвното налягане, а с това и вътречерепното. Ако същевременно бъде намалено въздушното налягане около главата му, като например се използва телекинеза за краткотраен вакуум... помислете върху това.

Те помислиха и изводите не се харесаха никому.

— Кой може да направи подобно нещо? — попита Кароли д'Бранин. — Или го е направил сам, когато е изгубил контрол над способностите си?

— Освен ако срещу неговия талант не се е изправил *някой* още по-голям — подхвърли мрачно Алис Нортуинд.

— Нито един човешки телепат не притежава толкова мощен талант — да контролира душата и тялото на друг човек, дори само за кратко.

— Именно — кимна ксенотехничката. — Нито един *човешки* телепат.

— Някое същество от газов гигант? — подхвърли подигравателно Ломи Торн.

Алис Нортунд я изгледа отвисоко.

— Мога да ви разкажа за крейските телепати или за гетсианските душеизсмуквачи, ако имам време ще се сетя за още поне половин дузина от тоя род, но не е необходимо. Ще назова само един. Хрангански мозък.

Настъпи изплашена тишина. Всички млъкнаха едновременно и се размърдаха неспокойно, поразени от мисълта за огромната, неукротима сила на хранганския мозък, скрит в командното отделение на „Нощен летец“. Скоро обаче Меланта Джирл разсея магията с ироничен смях.

— Плашиш се от сенките, Алис — рече тя. — Това, което казваш, е нелепо, безсмислено. Спрете да мислите за него. Не искам от вас чак такава услуга. Вие сте ксенолози, експерти по чуждоземни езици, физиология, биология, технология. А не се държите подобаващо. Победили сме Хранга преди хиляда години, но нито веднъж не сме успели да общуваме с хрангански мозък. Ако Ройд Ерис е хранганец, трябва доста да са подобрили комуникативните си умения от времето на Рухването.

Алис Нортунд се изчерви.

— Права си. Беше необмислено от моя страна.

— Приятели — обади се Кароли д'Бранин, — не бива да позволяваме на паниката и истерията да ръководят действията ни. Случи се нещо наистина ужасно. Един от колегите ни е мъртъв и ние не знаем защо. Докато не открием причината, не ни остава друго, освен да продължаваме. Сега не е време за прибързани действия срещу невинни заподозрени. Може би, когато се върнем на Авалон, разследването ще разкрие истинската причина. Тялото е съхранено за изследване, нали?

— Пренесохме го през шлюза в машинното — докладва Данел.
— Там ще се съхрани.

— И ще може да бъде огледано и анализирано, когато се върнем — заключи д'Бранин.

— Което трябва да стане незабавно — заяви Нортунд. — Кажете на Ерис да обръща кораба!

Д'Бранин я погледна шашардисано.

— Ами волкрините? Още една седмица, ако изчисленията ми са верни, и ще знаем много повече за тях. Обратният път ще ни отнеме

шест седмици. Можем да почакаме още една седмица, нали? Тейл не би искал да умре за нищо.

— Преди да умре, Тейл говореше за опасност и чуждоземци — настоя Нортуинд. — А ние продължаваме да се носим тъкмо към такива чуждоземци. Ами ако те са опасността? Може би тези волкрини са по-могъщи дори от хрангански мозък и не искат да се срещат с нас и да бъдат наблюдавани и изучавани? Помисли ли за това, Кароли? Тези твои истории — в някои от тях не става ли дума за ужасни неща, случили се с раси, които са се опитвали да се срещнат с волкрините?

— Легенди — отвърна д'Бранин. — Суеверия.

— В една от тези легенди изчезва цяла финдийска орда — намеси се Роян Кристоферис.

— Не можем да се доверяваме просто така на разказите на други народи и раси — съпротивляваше се д'Бранин.

— Добре де, и така да е — отвърна Алис Нортуинд, — готов ли си да поемеш риска? Защото аз не съм. За какво? Твоите източници може да са неверни или преувеличени истории, а изчисленията ти да са погрешни — нищо чудно волкрините да се намират на светлинни години от мястото, където ще навлезем в пространството.

— Ах — възкликна Меланта Джирл, — сега разбирам. Не бива да продължаваме, защото може да не са там и освен това да са опасни.

Д'Бранин се усмихна. Линдран се засмя.

— Не е смешно — възрази Алис Нортуинд, но се отказа да спори.

— Не виждам как — продължи Меланта — опасността може да се увеличи, ако изключим звездния двигател и погледаме волкрините. Но и без това трябва да го направим, когато програмираме обратния маршрут към дома. Освен това изминахме доста дълъг път към тези волкрини и ще призная, че изпитвам любопитство. — Тя ги изгледа един по един, но никой не заговори. — Значи продължаваме?

— А Ройд? — попита Кристоферис. — Какво ще правим с него?

— Какво *можем* да направим? — отвърна с въпрос Данел.

— Ще се отнасяме с него както преди — предложи Меланта. — Ще го повикаме по интеркома и ще разговаряме. Може би сега вече ще научим някои от тайните му — ако Ройд е готов да ги сподели.

— Защото той вероятно е също толкова изплашен и стреснат, колкото сме и ние — добави д'Бранин. — Сигурно се страхува, че

хвърляме вината върху него и ще се опитаме да му сторим зло.

— Аз пък мисля, че трябва да си проправим път към неговата част на кораба и да го извадим оттам, крещящ и риташц — предложи Кристоферис. — Имаме инструменти. Това ще сложи бърз край на страховете ни.

— И най-вероятно ще убие Ройд — отвърна Меланта. — Или ще му даде право да ни спре с всякакви средства. Този кораб е под негов контрол. Може да прави най-различни неща, ако реши, че сме негови врагове. — Тя поклати енергично глава. — Не, Роян, не бива да атакуваме Ройд. Трябва да го уверим в добрите си намерения. Аз ще го направя, ако друг не иска да разговаря с него. — Очевидно нямаше доброволци. — Добре. Но не желая никой от вас да крои тайни планове. Вършете си работата. Дръжте се естествено.

Кароли д'Бранин кимаше през цялото време.

— Да се опитаме да освободим умовете си от Ройд и бедния Тейл и да се съсредоточим върху нашата работа и подготовката. Всички сензори трябва да бъдат готови за разполагане веднага щом изключим двигателя и навлезем в нормалния космос, за да можем максимално бързо да локализираме целта. Трябва да прегледаме отново всичко, което ни е известно за волкрините. — Той седна при лингвистите и почна да обсъжда с тях някой от подготвителните тестове и не след дълго вече всички разговаряха за волкрините. Малко по малко страхът започна да напуска групата.

Ломи Торн ги слушаше внимателно и замислено търкаше с пръст импланта. Никой не забеляза втренчения ѝ поглед.

Дори Ройд Ерис, който ги наблюдаваше.

Меланта Джирл се върна в каюткомпанията сама.

Някой бе изключил светлините.

— Капитане? — попита тихо тя.

Той се появи пред нея — блед, фосфоресциращ едва забележимо, с невиждащи очи. Старомодните му дрехи бяха в бледосин оттенък.

— Здравей, Меланта — поздрави я любезно от интеркома; призракът беззвучно мърдаше устни, за да оформя думите.

— Подслушваше ли ни, капитане?

— Да — отвърна той и в гласа му се долови изненада. — Меланта, знаеш, че чувам и виждам всичко на „Нощен летец“. Не само в каюткомпанията и не само когато са включени мониторите и интеркомът. Кога се сети за това?

— Кога ли? — тя се усмихна. — Когато похвали Алис за идеята с газовия гигант. В онази нощ интеркомът не беше включен. Нямахме как да го знаеш. Освен...

— Май това ми беше първата грешка — призна Ройд. — Казах и на Кароли, но защото го исках. Съжалявам. Намирах се под огромно напрежение.

— Вярвам ти, капитане — рече тя. — Няма значение. Аз съм подобрен модел, нали помниш? Сетих се още преди седмици.

Ройд помълча известно време. После попита:

— А сега се опитваш да ме успокоиш?

— Точно това правя. Чувстваш ли се поуспокоен?

Привидението повдигна призрачните си рамене.

— Радвам се, че двамата с Кароли не ме подозирате за смъртта на Тейл Ласамер. Но от друга страна, изпитвам страх. Нещата излязоха изпод контрол, Меланта. Защо тя не искаше да ме послуша? Казах на Кароли да го държи потиснат. Казах на Агата да не му прави онази инжекция. Предупреждавах ги.

— Те също се страхуват — отвърна Меланта. — Боят се, че се опитваш да прикриеш някакъв твой ужасен замисъл. Грешката донякъде е и моя. Аз бях тази, която предложи есперона. Смятах, че така ще успокоим Тейл и той ще ни разкаже нещо повече за теб. Поддадох се на любопитството. — Тя се намръщи. — Смъртоносно любопитство. А сега ръцете ми са окървавени.

Очите на Меланта постепенно привикваха с мрака в каюткомпанията. На бледата светлина от привидението тя различи тъмни струйки засъхнала кръв по масата, сред чиниите, чашите и приборите. Чуваше и тихо покапване, но не знаеше дали е от кръв, или от кафе. Потрепери. — Не ми харесва тук.

— Ако искаш да се махнеш отгук, мога да бъда с теб навсякъде.

— Не. — Тя поклати глава. — Ще остана. Ройд, мисля, че ще е по-добре, ако не си с нас постоянно. Ако пазиш мълчание и не се показваш. Ако те помоля, би ли изключил всички свои монитори на

кораба? Освен тези в каюткомпанията, естествено. Така другите ще се почувстват по-добре.

— Не съм сигурен.

— Напротив! Онази забележка за газовия гигант я направи пред всички. Някои други вероятно вече също са се досетили.

— Но ако ти кажа, че съм се изключил, няма никакъв начин да знаеш дали е истина.

— Готова съм да ти се доверя — отвърна Меланта Джирл.

Тишина. Призракът гледаше към нея.

— Както желаш — отекна накрая гласът на Ройд. — Изключих всички монитори. Сега виждам и чувам само това помещение. И тъй, Меланта, ти ми обеща да ги контролираш. Без тайни планове, без опити да проникнете в моята част. Ще можеш ли да го направиш?

— Мисля, че да — отвърна тя.

— Вярваш ли на моята история? — попита Ройд.

— Странна и чудна история, капитане. Ако е измислица, готова съм да ти стана ученичка. Справил си се отлично. Ако е истина, тогава и ти си странен и чуден човек.

— Истина е — отвърна тихо призракът. — Меланта...

— Да?

— Притеснява ли те, че съм те... наблюдавал? Че съм те гледал, без да го знаеш?

— Малко — отвърна тя. — Но мисля, че мога да те разбера.

— Гледах те, когато се съвкупяваш.

— О? — възкликна тя и се усмихна. — Мисля, че съм доста добра в това.

— Няма как да го зная — отвърна Ройд. — Но отстрани изглеждаше наистина добра.

Тишина. Тя се помъчи да не обръща внимание на равномерното капене вляво.

— Да — каза след дълго колебание.

— Да, какво?

— Да, Ройд. Вероятно бих правила секс с теб, ако това е възможно.

— Как разбра какво си мисля?! — В гласа на Ройд внезапно се прокрадна страх и неовладяна тревога.

— Лесно — отвърна Меланта малко изненадано. — Аз съм подобрен модел. Не беше трудно да се досетя. Казах ти, помниш ли? Винаги ще съм три хода пред теб.

— Не си телепат, нали?

— Не — призна Меланта. — Не съм.

Ройд мълча дълго и накрая призна:

— Сега вече наистина се поуспокоих.

— Чудесно.

— Меланта — добави той, — само още нещо. Понякога не е твърде умно да си много ходове напред. Разбираш ли ме?

— Какво? Не, май не те разбирам. Изплашена съм. Твой ред е да ме успокоиш, капитане.

— От какво се изплаши?

— От това, което става тук. Не разбираш ли?

Ройд не отговори.

— Мисля, че знаеш нещо — продължи Меланта. — Издаде тайната си, за да не инжектираме на Ласамер есперон. И когато въпреки това бяхме готови да го направим, ни заповяда да спрем. Защо?

— Есперонът е опасно лекарство.

— Има нещо друго, капитане. Опитваш се да се изплъзнеш. Какво уби Тейл Ласамер? Или може би трябва да попитам *кой*?

— Не съм аз.

— Един от нас тогава? Или волкрините?

Ройд не отговори.

— Има ли чуждоземец, на борда на твоя кораб, капитане?

Тишина.

— Намираме ли се в опасност? Аз в опасност ли съм, капитане? Не ме е страх. Това значи ли, че съм глупачка?

— Аз харесвам хората — проговори най-сетне Ройд. — Обичам да качвам на кораба пътници. Вярно е, че ги наблюдавам. Но това не е чак толкова лошо. Най-много харесах Кароли и теб. Няма да позволя да ви се случи нищо.

— Какво може да ни се случи?

Отново никакъв отговор.

— Ами другите, Ройд? Кристоферис и Нортуинд, Данел и Линдран, Ломи Торн? Ще се грижиш ли и за тях? Или само за мен и

Кароли?

Мълчание.

— Тази нощ не си особено приказлив — отбеляза Меланта.

— Защото съм под напрежение — призна гласът. — А има някои неща, които е по-добре да не знаеш — заради собствената ти безопасност. Върви да спиш, Меланта Джирл. Достатъчно дълго разговаряхме.

— Добре, капитане — рече тя. После се усмихна на призрака и му подаде ръка. Ръцете им се срещнаха. Топлата мургава плът се смеси със сиянието. Меланта Джирл се обърна да си върви. Едва когато излезе в коридора, където бе светло, почувства, че трепери.

Поредната фалшива нощ.

Разговорите постепенно бяха утихнали и един по един учените се прибраха по леглата. Дори Кароли д'Бранин лежеше в хамака, поизгубил апетит към шоколада заради спомените от каюткомпанията.

Двамата лингвисти се отдадоха на краткотрайна и шумна любовна игра, преди да заспят, сякаш за да се убедят в собствената си жизненост на фона на ужасната смърт на Тейл Ласамер. Роян Кристоферис послуша музика. Но сега и той бе притихнал.

На „Нощен летец“ се възцари покой.

В мрака на големия товарен отсек един до друг се поклащаха три хамака. Меланта Джирл потрепваше от време на време в съня си, с трескаво лице, сякаш я измъчваха кошмари. Алис Нортуинд лежеше по гръб и хъркаше шумно, едрите ѝ гърди се повдигаха равномерно.

Ломи Торн беше будна и мислеше.

По някое време стъпи на пода и се изправи, гола, гъвкава и безшумна като котка. Нахлузи леки панталони, навлече черната риза от метализиран плат с широки ръкави, закопча я със сребърната верижка и разтърси коса. Не се обу. Боса щеше да е по-тиха. Стъпалата ѝ бяха малки, меки, без мазоли.

Доближи съседния хамак и разтърси Алис Нортуинд за рамото. Хъркането спря.

— Ъ? — изсумтя ксенотехничката.

— Ела — подкани я тихо Ломи Торн.

Нортуинд стъпи тежко на пода, разтърка очи и последва кибернетичката в коридора. Беше заспала с комбинезона, разтворен почти до долу. Намръщи се и го закопча.

— Какво има? — попита свадливо. Беше разчорлена и сърдита.

— Има един начин да разберем дали историята на Ройд е истина — поде предпазливо Ломи Торн. — Но на Меланта няма да ѝ хареса. Готова ли си да участваш?

— Как? — попита Нортуинд. На лицето ѝ се изписа интерес.

— Ела. — Кибернетичката я дръпна за ръката.

Безшумно влязоха в компютърната зала. Всички системи работеха в минимален режим. Беше тихо, нямаше никого. Потоци светлини се стичаха по кристалните канали на информационната решетка, срещаха се, сливаха се, разделяха се отново, реки от бледо сияние на непрогледно черен фон. В помещението цареше сумрак, единственият шум бе тихо бръмчене. Ломи Торн се доближи и положи ръце на клавиатурата. Шумът леко се усили.

— Какво правиш? — попита Алис Нортуинд.

— Кароли ми каза да свържа нашия компютър с този на кораба — обясни Ломи Торн, без да прекъсва работа. — Ройд искал да прегледа цялата информация за волкрините. Добре, направих го. Разбираш ли обаче какво означава това? — Докато помръдваше, ризата ѝ се поклащаше с тих метален звук.

Изведнъж лицето на Алис Нортуинд се оживи.

— Двете системи са свързани!

— Именно. Тоест Ройд може да научи всичко за волкрините, а ние — всичко за него. — Намръщи се. — Съжалявам, че не познавам по-добре компютрите на „Нощен летец“, но мисля, че ще справя. Програмата, която инсталирах, е доста мощна — добре, че д’Бранин настоя аз да я избира.

— Можеш ли да отнемеш контрола на Ерис?

— Да му отнема контрола? — Ломи я изгледа озадачено. — Пак ли си пила, Алис?

— Не, говоря сериозно. Използвай програмата си, за да проникнеш в корабните системи, изземи контрола на Ерис и накарай „Нощен летец“ да ни се подчинява. Няма ли да сме в по-голяма безопасност, ако ние дърпаме конците?

— Може би — отвърна с нескрито съмнение кибернетичката. — Бих могла да опитам, но защо да го правя?

— За всеки случай. Не е необходимо да прибъгваме до тази мярка. Просто ще знаем, че ни е по силите — при извънредни случаи.

Ломи Торн сви рамене.

— Извънредни случаи и газови гиганти. Единственото, което искам, е да се уверя, че Ройд няма нищо общо с убийството на Ласамер. — Отново отпусна ръце върху черната клавиатура и светлините на пулта оживяха. Дългите ѝ пръсти извикваха и препращаха холографски знаци, а лицето ѝ оставаше сериозно и замислено.

— Вътре сме — обяви. През екрана започнаха да прелитат ярки символи. На съседния монитор се появи схема на „Нощен летец“, завъртя се и се разполови — две идентични сфери с колони данни отдолу. Кибернетичката погледа известно време схемата, после я застопори в определена позиция.

— Ето тук — тя посочи — е отговорът на моя въпрос за компютъра. Можеш да забравиш идеята си за превземането на кораба, освен ако газовите гиганти сами не ни помогнат. Компютърът на „Нощен летец“ е по-умен и по-могъщ от нашия. Съвсем логично, като си помислиш. Корабът е напълно автоматизиран — с изключение на Ройд.

Пръстите ѝ се раздвижиха отново и изображенията от екрана ги последваха. Ломи Торн си подсвиркваше, сякаш за да окуражи собствената си програма.

— Изглежда, Ройд наистина съществува. Тези конфигурации не са за роботизиран кораб. По дяволите, бях готова да се обзаложа на друго. — Не сваляше очи отменящите се на екрана символи. — Данните за животоподдържащата система могат да ни разкрият много неща. — Забоде показалец в един участък на клавиатурата.

— Нищо необичайно — обяви разочаровано Алис Нортуинд.

— Стандартна система за изхвърляне на отпадъчни продукти. Водопречиствателна станция. Синтезатор за храна, зареден с протеини и витамини. — Тя отново започна да си подсвирква. — Контейнери с плесен и неотрева за поглъщане на излишъка от въглероден двуокис. Кислородна инсталация. Няма метан, нито амоняк. Съжалявам.

— Да ти го начукам на компютъра!

Кибернетичката се засмя.

— Опитвала ли си? — Пръстите ѝ заиграха. — Какво друго да видим? Ти си по техниката, какво би могло да ни даде допълнителна информация? Дай ми някоя идея.

— Провери характеристиките на хранителните контейнери, клониращата инсталация — такива неща. Това ще ни покаже къде се помещава.

— Не зная дали още пази подобни неща. Може отдавна да ги е изхвърлил.

— Открий историята на живота му — продължи Нортуинд. — Виж за майка му. Намери търговските дневници. Трябва да има някакъв архив. Счетоводни книги, баланс, приходи и разходи, товарителници. — В гласа ѝ се долавяше нарастващо вълнение и тя неволно улови кибернетичката за рамото. — Дневникът, корабният дневник! Трябва да има дневник. Намери го!

— Добре. — Ломи Торн подсвирна, щастлива, че плува във водите на собствената си програма, че всичко е под неин контрол. После екранът пред нея почервеня и започна да премигва. Тя се усмихна, докосна един призрачен ключ и клавиатурата под пръстите ѝ се промени. Тя опита нов подход. Още три пъти екранът почервеняваше и премигваше. Усмивката ѝ изчезна.

— Какво има?

— Система за сигурност — обясни кратко Ломи Торн. — Ей сега ще я преодоля. — Отново промени клавиатурата, въведе нова търсачка и прикачи към нея водач, в случай че я блокират. Още един червен мигащ екран. Тя накара компютъра да анализира информацията и прати нов разузнавач. Сега вече всички монитори светеха в червено.

— Брей че добра програма за сигурност! — възкликна Ломи с нескрито възхищение. — Дневникът е защитен отлично.

Алис Нортуинд изсумтя.

— Блокирани ли сме напълно?

— Реактивното време е много бавно — отвърна Ломи Торн, дъвчеше замислено долната си устна. — Но има начин да го поправим. — Усмихна се и подръпна мекия метал на ръкава си нагоре.

— Какво си намислила?

— Гледай — рече Ломи. Бръкна под клавиатурата, намери розетката и се включи. — Ах — въздъхна с нисък гърлен глас.

Премигващите червени блокове изчезнаха от екрана, докато умът ѝ си проправяше път към системите на „Нощен летец“. — Божичко, все едно че прониквам в друг човек! — На екрана се появяваха и изчезваха съобщения, твърде бързо, за да може Алис да ги прочете. Но Ломи ги следеше.

Изведнъж замръзна.

— Ох! — Беше почти като хлипане. — Студено ми е. — Тръсна глава и студът изчезна, но пък се чу някакъв отвратителен виещ сигнал. — По дяволите! Това ще събуди всички!

Сива стоманена преграда се плъзна, затвори вратата към коридора и отрязва воя на алармата.

— Какво стана? — извика Ломи Торн.

— Аварийна херметизация — отвърна Алис Нортуинд изплашено. Тя познаваше корабите. — Задейства се, когато отварят товарните отсеци при вакуум.

И двете вдигнаха погледи към извития люк на шлюза над тях. Вътрешният люк почти се бе отворил, а над него вече се виждаше малка цепнатина по края на външния — и зад него само черна пустош.

— Олеле — проплака Ломи Торн, този път от истински студ.

По коридорите кънтяха тревожни сигнали. Меланта Джирл скочи от хамака и изтича в коридора, гола, настръхнала, готова да действа. Кароли д'Бранин се надигна сънено. Психоаналитичката мърмореше объркано, все още под въздействието на приспивателните. Роян Кристоферис извика уплашено.

Някъде отдалече се чу звук от разкъсван метал и корабът се разтресе неудържимо, изхвърли лингвистите от хамака им и събори Меланта на земята.

В командния отсек на „Нощен летец“ имаше сферична стая с гладки бели стени. В центъра ѝ висеше сфера. Когато корабът бе в полет, стените бяха непрозрачни — изкривеното сияещо пространство-време бе непоносимо болезнено за очите.

Но сега в стаята цареше мрак и в него се пробуди холоскоп, който изрисува звезди навсякъде — точици ледено сияние, без горе и долу и без посока, сякаш сферата се носеше сред безбрежен нощен океан.

„Нощен летец“ бе излязъл от хиперпространствен режим.

Меланта Джирл се изправи и изтича при интеркома. Алармите продължаваха да вият.

— Капитане! — извика тя. — Какво стана?

— Не зная — отвърна гласът на Ройд. — Опитвам се да разбера. Почакай.

Меланта зачака. Кароли д'Бранин излезе в коридора и я погледна с подпухнали очи. След него се появи и Роян Кристоферис.

— Какво има? Какво е станало? — попитаха един през друг, но Меланта само поклати глава. След секунди се появиха Линдран и Данел. Учените поглеждаха изплашено запречилата входа към трети отсек преграда. Маридж-Блек, Алис Нортуинд и Ломи Торн ги нямаше и Меланта нареди на Кристоферис да отиде да провери къде са. След няколко минути той се върна.

— Агата все още е в безсъзнание. — Говореше високо, за да надвие воя на алармата. — Въздействието на лекарството не е преминало. Но все пак помръдва. Плаче насън.

— Алис и Ломи?

Кристоферис сви рамене.

— Не мога да ги намеря. Попитай приятеля си Ройд.

Алармите утихнаха и интеркомът оживя.

— Върнахме се в нормалния космос — каза Ройд, — но корабът е повреден. Компютърната зала се е разгерметизирала, докато сме били на пълна тяга. Опустошена е от вихровите течения. За щастие компютърът е продължил автоматично процеса по преместване в нормалния космос, иначе от сътресенията е можел да се разпадне целият кораб.

— Ройд — повика го Меланта, — Нортуинд и Торн са изчезнали.

— Изглежда, някой е използвал компютъра ви в момента на пробива — продължи предпазливо Ройд. — Предполагам, че са мъртви, макар да не го зная със сигурност. По молба на Меланта деактивирах повечето монитори и запазих връзка само с каюткомпанията. Не зная какво е станало. Но това е малък кораб и щом не са с вас, трябва да очакваме най-лошото. — Той спря за миг. — Ако това ще ви успокои, загинали са бързо и безболезнено.

— Ти си ги убил! — извика Кристоферис, лицето му бе зачервено от гняв. Понечи да каже още нещо, но Меланта притисна устата му с ръка. Двамата лингвисти се спогледаха многозначително.

— Капитане, знаем ли как е станало? — попита Меланта.

— Да — отвърна той неохотно.

Ксенобиологът бе разбрал намека и Меланта отдръпна ръката си и попита пак:

— Ройд?

— Меланта, може да ти прозвучи налудничаво — заговори гласът, — но изглежда, твоите колеги са отворили товарния люк на отсека. Съмнявам се, че са го направили нарочно. Използвали са системния интерфейс, за да си осигурят достъп до паметта и контрола на „Нощен летец“, и са изключили всички предохранителни системи.

— Ясно — рече Меланта. — Ужасна трагедия.

— Да. Дори повече, отколкото смяташ. Тепърва предстои да оценя щетите на кораба.

— В такъв случай да не те задържаме повече — предложи Меланта. — Всички сме дълбоко потресени и не ни е до приказки. Провери състоянието на кораба и ще продължим разговора в по-удобен момент. Съгласен?

— Да — отвърна Ройд.

Меланта изключи интеркома. Сега, на теория, устройството не действаше и Ройд не би могъл да ги вижда и чува.

— Вярваш ли му? — попита ядосано Кристоферис.

— Не зная — отвърна Меланта Джирл. — Но пък зная, че другите товарни отсеци могат да бъдат разхерметизирани също както номер три. Смятам да преместя хамака си в каютата. Съветвам тези от вас, които са във втори отсек, да направят същото.

— Умно — съгласи се Линдран. — Ще се понатъпчем, но няма как. Няма да е много удобно, но след това, което се случи, не бих могла да прекарам и една нощ в товарния отсек.

— Освен това трябва да си вземем скафандрите от четвърти товарен — предложи Данел. — Да са ни подръка. За всеки случай.

— Щом искаш — отвърна Меланта. — Възможно е всички шлюзове да се отворят едновременно. Ройд не може да ни обвини, че вземаме предпазни мерки. — Усмихна се мрачно. — След случилото се днес си извоювахме правото да действаме ирационално.

— Меланта, сега не е моментът за проклетите ти шеги — озъби се Кристоферис. Все още беше зачервен и говореше високо. — Трина души са мъртви, Агата може би никога няма да се възстанови, а останалите сме заплашени...

— Да. И все още нямаме представа какво става — посочи спокойно Меланта.

— Ройд Ерис ни избива! — изкрещя Кристоферис. — Не зная кой или какво е той, нито дали историята му е вярна, но изобщо не ми пука! Може да е хрангански мозък, или мъстящ ангел на волкрините, или пък Второто пришествие на Исус. Какво значение има това, по дяволите? Той ни избива! — Изглежда ги бавно. — Всеки от нас може да е следващият. Всеки. Освен ако... трябва да измислим някакъв план, да сложим край на това веднъж завинаги.

— Нали разбираш — рече тихо Меланта, — че няма никакъв начин да установим дали добрият капитан е изключил сензорите си тук. Би могъл да ни наблюдава и подслушва дори в този момент. Каза, че няма да го прави, и аз съм склонна да му повярвам. Но разполагаме само с неговата дума. Ти, Роян, например не си готов да я приемеш за чиста монета. Тоест, едва ли ще повярваш на всяко негово обещание. — Тя се усмихна лукаво. — Даваш ли си сметка за последствията от това, което ти казвам?

Кристоферис отвори уста и я затвори. Приличаше на голяма грозна риба. Не каза нищо, но очите му се мятаха трескаво и лицето му се зачерви още повече.

— Мисля, че схвана картинката — подметна Линдран.

— Значи останахме без компютър — обади се неочаквано Кароли д'Бранин. Гласът му беше унил.

— Боя се, че да, Кароли — отвърна Меланта.

Д'Бранин прекара разсеяно пръсти през косата си и промърмори:

— Волкрините. Как ще работим без компютъра? — Кимна замислено. — Имам един миниатюрен в каютата, от тези, дето се носят на китката, дано да свърши работа. Трябва да свърши. Ще взема данните от Ройд, ще поискам координатите на точката, в която сме излезли в нормалния космос. Извинете ме, приятели, но ще вървя. — И се отдалечи замаяно, като си мърмореше под нос.

— Не е чул и дума от това, което си казахме — отбеляза изненадано Данел.

— Представяте ли си колко ще бъде обиден, когато всички измрем? — попита Линдран. — Защото няма да има кой да му помага с неговите волкрини.

— Оставете го. — Меланта поклати глава. — Всеки понася негодите по различен начин. Той намира спасение в манията си.

— Аха. А ние в какво да потърсим спасение?

— В търпението може би — отвърна Меланта Джирл. — Всички загинали се опитваха да открият тайната на Ройд в мига преди своята смърт. Ние не сме се опитвали. И ето, че сега обсъждаме тяхната кончина.

— Това не ти ли се струва подозрително? — попита Линдран.

— Много — призна Меланта. — Дори открих метод да подложа на изпитание подозренията си. Един от нас може да направи нов опит, за да потвърди историята на капитана. Ако умре, ще знаем отговора. — Сви рамене. — Простете, че не смятам аз да съм тази, която ще се опита. Но не спирам никой от вас, ако изрази желание. Ще наблюдавам резултата с интерес. А дотогава, отивам да си преместя хамака и да поспя. — Обърна се и тръгна.

— Арогантна кучка — отбеляза впечатлено Данел.

— Наистина ли смятате, че той може да ни чува? — попита шепнешком Кристоферис.

— Всяка думичка — отвърна Линдран и се усмихна на объркването му. — Хайде, Данел, да си преместим леглото на някое по-безопасно място.

Той поклати глава.

— Но... — Кристоферис отново задиша тежко. — Трябва да направим нещо. Някакъв план. Да организираме защита.

Линдран го изглежда със смразяващ поглед и дръпна Данел към коридора.

— Меланта? Кароли?

Тя се събуди почти веднага, разтревожена от шепнещия глас, и седна в тясното единично легло. Притиснат до нея, Кароли д'Бранин изпъшка сънено и се прозя.

— Ройд? — попита тя. — Сутрин ли е?

— Меланта, лежим в дрейф на три светлинни години от най-близката звезда — отвърна тихият глас от стените. — В подобни обстоятелства думата сутрин е лишена от точен смисъл. Но да, сутрин е.

Меланта се засмя.

— Лежим в дрейф значи? Какви са щетите?

— Сериозни, но не опасни. Трети отсек е разрушен напълно и виси от кораба ми като счупено яйце, но повредата е изолирана. Двигателите са невредими, а компютърът на „Нощен летец“, изглежда, не е пострадал при унищожаването на вашия. Боях се, че може да е станало. Чувал съм за феномени като електронна мозъчна смърт.

— Какво? Ройд ли е? — попита го сънено д'Бранин.

Меланта го погали нежно.

— Ще ти разкажа по-късно, Кароли. Заспивай. Ройд, тонът ти е сериозен. Има ли още?

— Меланта, страхувам се за обратния полет — продължи Ройд. — Когато включи звездния двигател, потокът ще попадне върху части от кораба, които не са конструирани да го издържат. Има сериозни конструктивни дефекти, но въпросът с поточните сили е от жизнено значение. Особено ме тревожи изолацията на трети отсек. Проведох някои тестове, но не съм сигурен дали ще издържи при по-голямо напрежение. Ако се пропука, целият кораб ще се сцепи през средата. Двигателите ще се изключат, а останалото... дори животоподдържащата система да оцелее, скоро всички ще умрем.

— Разбирам. Има ли нещо, което можем да направим?

— Да. Не е трудно откритите части да се подсилят. Външната обшивка, разбира се, е бронирана, за да издържа на силите на изкривяване. Можем да я използваме и да направим нещо като груб щит, който според изчисленията ми ще издържи. Ще въведем и някои корекции в конструкцията. При отварянето на шлюза са откъснати големи парчета от обшивката, но все още са наблизко, някои само на километър-два от нас, и могат да се използват.

— Имаме вакуумни скутери — предложи Кароли, който се бе събудил съвсем. — Ще ти ги докараме тези парчета, приятелю.

— Отлично, Кароли, но това не е първостепенната ми грижа. Корабът ми притежава известни способности да се самовъзстановява,

но не и когато разрушенията са от такъв характер. Ще се наложи да се намеся лично.

— Ти? — попита изненадано д'Бранин. — Ройд, нали каза... че мускулите ти... че си слаб — работата ще е прекалено тежка за теб. Остави на нас да го направим!

Последва обичайният вежлив отговор.

— Кароли, аз съм недъгав само в гравитационно поле. Безтегловността е моята стихия. Така че смятам да изключа за известно време гравитационната решетка на „Нощен летец“, за да събера сили за ремонта. Не си ме разбрал правилно. Напълно съм в състояние да се справя с тази задача. Разполагам с нужните инструменти и един доста мощен ремонтен скутер.

— Мисля, че се сещам какво те безпокои, капитане — подхвърли Меланта.

— Радвам се — отвърна Ройд. — В такъв случай може би ще отговориш на въпроса ми. Ако напусна безопасната среда на моята полусфера, за да свърша тази работа, нали няма да позволиш на колегите си да ми направят нещо лошо?

Кароли д'Бранин ахна смаяно.

— О, Ройд, Ройд, как можа да си помислиш подобно нещо? Ние сме учени, академици, а не престъпници или войници, нито пък животни — ние сме хора, как можа да ти хрумне, че ще ти навредим?

— Хора — повтори Ройд, — но чужди за мен и изпълнени с подозрителност. Не ми давай лъжливи обещания, Кароли.

Меланта улови д'Бранин за ръката и я стисна в знак да мълчи.

— Ройд — заговори тя, — знаеш, че няма да те излъжа. Вярно е, че ще бъдеш в известна опасност. Но се надявам, че като дойдеш при нас, всичко ще се изясни. Хората ще видят, че си казал истината и че си човек като нас. — Усмихна се. — Нали това ще видят?

— Точно това — потвърди Ройд, — но ще бъде ли достатъчно, за да разсея подозренията? Те вярват, че съм виновен за смъртта на тримата ви колеги, нали?

— Вярват е твърде силна дума. Подозират, страхуват се. Те са изплашени, капитане, и за това има основателни причини. Аз също съм изплашена.

— Не повече от мен.

— Щях да съм по-малко изплашена, ако знаех какво става. Ще ми кажеш ли?

Тишина.

— Ройд, ако...

— Допуснах някои грешки, Меланта — отвърна с гробовен глас Ройд. — Но не съм единственият, който допусна грешки. Опитах се да не позволя да правите онази инжекция с есперон, но се провалих. Може би щях да спася Алис и Ломи, ако ги бях видял или чул, ако знаех какво са намислили. Но ти ме накара да изключа мониторите, Меланта. Не мога да ви помагам, когато съм сляп. Защо го направи? Щом виждаш три хода напред, не предвиди ли това?

За миг Меланта Джирл бе завладяна от угризения.

— *Mea culpa*, капитане, споделям вината ти. Повярвай ми, наистина го мисля. Но е много трудно да виждаш три хода напред, когато не знаеш правилата. Кажи ми правилата, капитане.

— Аз съм сляп и глух — продължи Ройд, сякаш не я бе чул. — Това ме прави безсилен. Не мога да ви помагам, когато съм сляп и глух. Меланта, смятам отново да включа мониторите. Съжалявам, ако не го одобряваш. Държа на одобрението ти, но този път ще мина без него. Трябва да виждам.

— Включи ги тогава — отвърна замислено Меланта. — Аз сгреших, капитане. Не биваше да те моля да се лишаваш от тях. Не разбирам положението, но надценен силата си да контролирам другите. Грешката е само моя. — Усети, че ѝ прилява. Сякаш ръцете ѝ бяха изцапани с кръвта на жертвите. — Но сега вече някои неща ми се изясниха.

— Какво например? — попита учудено Кароли д'Бранин.

— Нищо не ти се е изяснило — тросна се Ройд. — Не се преструвай, че разбираш какво става, Меланта Джирл. Недей! Казах ти — нито е мъдро, нито безопасно да си няколко хода напред. — В гласа му се долавяше нещо обезпокоително.

— Какво? — Кароли продължаваше да се оглежда стреснато. — Обяснете ми де.

— Не мога, Кароли — отвърна Меланта. — Объркана съм. — Целуна го лекичко. — Никой от нас не разбира какво става, ясно ли ти е?

— Така е по-добре — обади се Ройд.

Тя кимна и сложи успокояващо ръка на рамото на Кароли.

— Ройд, да се върнем на въпроса с ремонта. Струва ми се, че наистина ти трябва да свършиш тази работа. Не би рискувал кораба си, като включиш двигателя, докато е в това състояние, а другата възможност е да дрейфуваме тук, докато умрем. Нима имаме някакъв избор?

— Аз имам избор — заяви Ройд с убийствена сериозност. — Мога да ви убия всички, ако това е единственият начин да спася кораба си.

— Би могъл да опиташ — отвърна Меланта.

— Хайде да не говорим за смърт и убийства — предложи д'Бранин.

— Прав си, Кароли — съгласи се Ройд. — Нямам желание да убивам никого. Но трябва да се чувствам защитен.

— И така ще бъде — обеща Меланта. — Кароли може да прати другите да приберат отломките от обшивката. Аз ще те пазя. Ще съм до теб. Ако някой се опита да те нападне, ще си има работа с мен. Няма да им е никак лесно. Освен това мога да ти помагам. Така ще свършим работата три пъти по-бързо.

— От опит зная — отвърна любезно Ройд, — че повечето планетни жители са тромави и лесно се изморяват в безтегловност. Ще е по-добре, ако работя сам, макар че с радост ще приема услугите ти на телохранил.

— Капитане, припомням ти, че съм подобрен модел — рече Меланта. — В безтегловност се чувствам като в леглото. Ще съм ти полезна.

— Упорита си. Но щом настояваш... Добре. След няколко минути ще изключа гравитационната решетка. Кароли, иди да подготвиш хората си. Облечете скафандрите и вземете скутерите. Ще напусна „Нощен летец“ след три стандартни часа, след като се възстановя от болезнените последствия на гравитацията. Искам всички да излезете от кораба преди мен. Ясно ли ви е това условие?

— Да — отвърна Кароли. — Всички освен Агата. Тя още не е дошла в съзнание, но уверявам те, приятелю, няма да ти създаде проблеми.

— Не — рече Ройд. — Като казвам всички, имам предвид и Агата. Ще я вземете с вас отвън.

— Но, Ройд... — понечи да протестира д'Бранин.

— Ти си капитанът, Ройд — прекъсна го с твърд глас Меланта Джирл. — Ще бъде както казваш: всички навън. Включително и Агата.

Отвън. Изглеждаше сякаш някакво огромно животно е отхапало част от звездите.

Докато чакаше върху своя скутер близо до „Нощен летец“, Меланта разглеждаше звездите. Не изглеждаха по-различни, макар да се намираха дълбоко в междузвездното пространство. Бяха студени, замръзнали точки светлина, немигащи и неприветливи. Само липсата на твърд хоризонт ѝ напомняше къде се намира — на промеждутъчна точка, където хората никога не спираха корабите си и където се носеха само невъобразимо древните кораби на волкрините. Опита се да открие слънцето на Авалон, но не знаеше накъде да го търси. Съзвездията бяха странни и непознати и нямаше никаква представа как да се ориентира. Звездното поле се простираше зад и пред нея, отгоре и навсякъде. Погледна надолу — тоест натам, накъдето за момента за нея бе долу — под краката си, скутера и „Нощен летец“, с очакването да види още чужди и непознати звезди. И бездната я удари с почти физическа сила.

Меланта се опита да овладее внезапното замайване. Беше увиснала над яма, зейнала паст във вселената, черна, беззвездна и необятна.

И пуста.

Едва сега си спомни — Темптърския воал. Облак черни газове, нищо необичайно, галактическо петно, закриващо сиянието на звездите от Покрайнините. Но тук, съвсем отблизо, той изглеждаше необхватен, страховит и трябваше да отмести поглед с усилие на волята, когато ѝ се стори, че пропада в него. Пропаст под нея и под сребристойбялата черупка на „Нощен летец“ — пропаст, заплашваща да ги погълне.

Докосна едно от копчетата върху кормилото на скутера и се завъртя така, че Воалът да е встрани, а не под нея. Това, изглежда, помогна. Тя се съсредоточи върху „Нощен летец“, като се постара да пренебрегне чернеещата се стена отвъд него. Корабът сега бе най-

големият обект във вселената, ярко озарен сред мрака, грозноват, с разбита товарна сфера, което му придаваше несиметричен вид.

Тя ясно различаваше останалите скутери — носеха се на черния фон, проследяваха откъснатите парчета от обшивката, прихващаха ги и ги откарваха назад. Лингвистите както винаги работеха заедно, седнали един зад друг. Роян Кристоферис беше сам и не продумваше нито думичка. Меланта почти го бе заплашила с физическа разправа, преди да се съгласи да излезе с тях. Ксенобиологът беше сигурен, че това е поредният зловец план и че излязат ли отвън, корабът ще отлети и ще ги остави да умрат в пустошта. Подозренията му очевидно бяха разпалени от алкохола, на който лъхаше, докато Меланта и Кароли му надяваха скафандъра. Кароли също имаше скутер и мълчалива спътничка — Агата Маридж-Блек. Бяха й дали нова доза успокояващи и сега тя спеше в скафандър на седалката зад него, пристегнатата с колан.

Докато колегите й работеха, Меланта Джирл очакваше появата на Ройд Ерис. Двамата лингвисти, непривикнали с безтегловността, непрестанно се оплакваха и от време на време се караха. Кароли се опитваше да ги успокои. Кристоферис не казваше почти нищо, само на моменти ругаеше и сумтеше. Все още беше ужасно ядосан. Меланта го наблюдаваше как снове напред-назад, изправен в цял ръст с черния си скафандър върху стъпенките на скутера.

Най-сетне овалният шлюз в горната част на непокътнатата сфера на „Нощен летец“ се разшири и Ройд Ерис излезе.

Тя го наблюдаваше да се приближава, изпълнена с любопитство, чудеше се как ли изглежда. В представите й непрестанно изникваха най-различни образи. Неговият любезен, премерен и овладян глас понякога й напомняше за тъмните аристократи от нейния роден Прометей, магьосници, които си играеха с човешки гени и следваха отдавна установени кастови правила. В друг момент наивността й я накара да го види като уморен млад мъж, а той би трябвало да е много по-възрастен от бледата сияеща сянка, която им пращаше.

С приближаването му я завладя постепенно нарастваща тревога. Очертанията на неговия скутер и на скафандъра му бяха различни от нейните — плашещо различни. Чуждоземец, помисли си тя, но бързо прогони тази мисъл. Подобни различия все още не значеха нищо. Скутерът на Ройд беше по-голям: продълговата овална платформа с

осем прихващащи крака отдолу, като крайници на метален паяк. Мощна лазерна резачка бе монтирана под пулта и дулото ѝ стърчеше заплашително напред. Скафандърът му бе много по-масивен от работните скафандри, които те бяха получили в Академията, с издатина между плешките, под която вероятно бе монтирана енергийната клетка, и елегантни лъщящи перки на раменете и шлема. Придаваше му изгърбен и деформиран вид.

Но когато най-сетне се приближи достатъчно, та Меланта да може да различи лицето му, то се оказа съвсем обикновено.

Бяло, много бяло, това бе първото ѝ впечатление, с късо подстригана побеляла коса; бяла, едва набола брада около изваяните линии на долната челюст и почти невидими белезникави вежди над очи, които се местеха неспокойно. Самите очи бяха големи и воднистосини. Кожата му беше бледа и гладка, почти недокосната от възрастта.

„Изглежда настръхнал — помисли си тя. — И малко изплашен“.

Ройд доближи скутера си до нейния сред разкривените останки на трети товарен отсек и огледа пораженията, парчетата откъсната обшивка, замръзнала плът, кръв, стъкло, метал и пластмаса. Беше трудно да ги различи човек сега, когато бяха почернели и сковани от абсолютния мраз.

— Доста работа ни чака. Започваме ли?

— Първо да поговорим — отвърна тя и се премести по-близо до него, макар че разстоянието помежду им оставаше доста голямо. Превъртя се така, че сега Ройд висеше с главата надолу в нейния свят и тя в неговия. Доближи се още и забави скутера си над неговия. Ръкавиците им се допряха за миг, сетне се отдалечиха. Меланта нанесе леки корекции и този път се допряха шлемовете им.

— Ето, че те докоснах — каза Ройд и в гласа му се долови трепет. — Никога не съм докосвал друг човек, нито са ме докосвали.

— О, Ройд. Това не е истинско докосване. Скафандрите ни пречат. Но аз ще те докосна, наистина. Обещавам ти.

— Не можеш. Невъзможно е.

— Ще намеря начин — заяви тя решително. — А сега изключи интеркома. Звукът ще преминава директно между шлемовете ни.

Той премигна, после докосна с език миниатюрния пулт пред устата си и го изключи.

— Ето, че можем да поговорим — заяви тя. — Насаме.

— Меланта, това не ми харесва. Опасно е. Останалите ще се досетят.

— Няма друг начин, Ройд. Повярвай ми.

— Да де. Нали си три хода напред. Помня, когато играехме на шах. Но тази игра е много по-сериозна и ти ще си в безопасност само дотогава, докато се преструваш, че не знаеш нищо.

— Това ми е ясно, капитане. Но има други неща, за които не съм толкова сигурна. Може ли да поговорим за тях?

— Не. Не ме карай. Прави каквото ти казвам. Животът ви е изложен на риск, но аз мога да ви защитя. Колкото по-малко знаеш, толкова ще ми е по-лесно. — Лицето му зад прозрачното стъкло бе навъсено.

Тя се вгледа в преобърнатите му наопаки очи.

— Мислех, че е втори член на екипажа или някой друг, скрит в твоята сфера, макар че не ми се вярва. Става дума за кораба, нали? Твоят кораб ни избива. Не си ти. Макар че в това няма никакъв смисъл. Ти командваш „Нощен летец“. Как може той да действа самостоятелно? И защо? Какви са причините? И как беше убит Тейл Ласамер? Историята с Алис и Ломи може да се обясни, но с телепата — псионично убийство? Кораб с пси-талант? Не мога да го разбера. Не е възможно да е корабът. Но не виждам какво друго може да е. Помогни ми, капитане.

Той премигна, в очите му се четеше мъка.

— Не биваше да приемам предложението на Кароли — не и с телепат в групата ви. Но исках да видя волкрините, а той говореше за тях с такова увлечение. — Въздъхна. — Меланта, мисля, че започваш да се досещаш за твърде много неща. Не мога да ти кажа повече, защото тогава ще съм безсилен да те защитавам. Корабът има сериозна повреда, това е единственото, което трябва да знаеш. Не бива да се прекалява с въпросите. Докато нещата са под мой контрол, мисля, че ще мога да опазя теб и другите. Повярвай ми.

— Доверието трябва да е двустранно — отвърна Меланта.

Ройд вдигна ръка и я побутна назад, след това включи интеркома.

— Стига приказки. Чака ни работа. Ела. Искам да проверя на практика колко си подобрена.

В затвореното пространство на шлема Меланта Джирл изруга тихо.

Роян Кристоферис прихвана с манипулаторната ръка поредния метален къс и се насочи към „Нощен летец“. Беше наблюдавал отдалече появата на Ройд Ерис с неговия два пъти по-тежък скутер. Приблужи се тъкмо когато Меланта Джирл му пресече пътя и опря лицевото си стъкло в неговото. Кристоферис успя да подслуша тихия им разговор и чу как Меланта му обещава да го докосне — да докосне Ерис, това *нещо*, убиец. Едва успяваше да овладее гнева си. Но после те прекъснаха връзката, спряха разговора в ефир. И въпреки това останаха да висят там, опрели лица като двама любовници, които се целуват.

Кристоферис ги доближи още и насочи уловения къс така, че да полети към кораба.

— Виждам едно парче — обяви високо и насочи скутера си покрай тръбите и сферите на „Нощен летец“.

По някакъв начин те всички са замесени в тази история, мислеше си ядосано той — Ройд и Меланта, а може би и старият д’Бранин. Тя бе защитавала Ерис от самото начало, спря ги, когато решиха да предприемат някои действия, за да разберат какво представлява. Роян не ѝ вярваше. Настръхна, като си спомни, че са били заедно в леглото. Меланта и Ерис бяха от една порода, каквато и да бе тя. А сега бедната Алис бе мъртва, и онази глупачка Торн, и дори проклетият телепат, но въпреки това Меланта беше с *него* и срещу тях. Роян Кристоферис бе изплашен до мозъка на костите си, разгневен и пиян.

Останалите бяха извън полезрението му, гонеха въртящите се метални отломки. Ройд и Меланта бяха погълнати един от друг. А корабът бе изоставен и уязвим. Това беше неговият шанс. Нищо чудно, че Ерис бе настоял всички да излязат преди него в космоса — навън, изолиран от управлението на „Нощен летец“, той бе само човек. При това много по-слаб.

Кристоферис оголи зъби в хищна усмивка, доближи скутера си до товарните сфери и скрит от всички погледи, се гмурна в зеещата паст на машинното. В началото имаше дълъг тунел, тук всичко бе отворено към вакуума, без опасност от корозия поради липса на

атмосфера. Като повечето кораби „Нощен летец“ имаше тройна задвижваща система — гравитационно поле за приземяване и излитане, с изключение на случаите, когато е в близост до гравитационен кладенец, ускорители за маневри в открития космос и мощните звездни двигатели. Светлините на скутера облизаха пръстените на ускорителите и пратиха дълги ярки снопове между затворените цилиндри на звездните двигатели: огромните машини, които изкривяваха тъканта на пространство-времето, капсуловани в мрежа от метал и кристал.

В дъното на тунела се очерта голяма овална врата от подсилен метал — главният шлюз.

Кристоферис приземи скутера и с усилие откачи, обувките си от магнитните закопчалки. След това се доближи до шлюза. „Това е най-трудната част“, помисли си. Обезглавеното тяло на Тейл Ласамер бе завързано хлабаво за една дебела метална подпора до шлюза, като зловец пазач на вратата. Докато чакаше шлюзът да се отвори, ксенобиологът не можа да откъсне поглед от него. Тялото изглеждаше почти нормално, сякаш никога не бе имало глава. Кристоферис се опита да си спомни лицето на Ласамер, но образът му убягваше. Размърда се смутено, но в този момент вратата се отмести и Роян с облекчение се пъкна вътре.

Беше сам на борда на „Нощен летец“.

Като предпазлив човек, Кристоферис не свали скафандъра, но все пак разхерметизира шлема и го отметна назад, така че той увисна като качулка. В случай на необходимост можеше да го нахлузи достатъчно бързо.

Намери каквото търсеше в четвърти товарен отсек, където държаха снаряжението. Портативна лазерна резачка, заредена и готова за употреба. Не беше от най-мощните, но щеше да свърши работа.

Като се движеше бавно и непохватно в безтегловността, той се изтегли навътре по коридора към тънещата в мрак каюткомпания.

Вътре беше студено, въздухът щипеше бузите му. Опита се да не обръща внимание на това. Подпря се на прага и се отгласна през стаята, понесе се над мебелите — всичките предвидливо застопорени за пода. Докато летеше право към целта си, нещо мокро и студено докосна лицето му. Стресна го, но изчезна, преди да разбере какво е.

Когато се случи отново, Кристоферис замахна с ръка да го улови и изведнъж му призля. Беше забравил. Никой не беше почистил каюткомпанията. *Останките* все още се рееха из въздуха — кръв и плът, парченца от кост и мозък. Навсякъде около него.

Стигна до отсрещната стена, опря се с ръце и се изтегли надолу. Към херметичната преграда. И стената. Не се виждаше проход, но металът едва ли бе много дебел. От другата страна беше контролната зала, с достъп до компютъра, енергийни запаси, безопасност. Роян Кристоферис никога не бе мислил за себе си като за отмъстителен човек. Нямаше намерение да причинява зло на Ройд Ерис, не той трябваше да го съди. Възнамеряваше обаче да поеме контрола над „Нощен летец“ и да предупреди Ерис да не му се пречка — нека засега остане отвън, в своя скафандър. После щеше да ги прибере всичките, без повече загадки и убийства. Нека учените в Академията изслушат историята им, да изследват Ерис и да решат кое е право и кое криво, кой виновен и кой е невинен и какво трябва да се направи.

От дулото на резачката бликна тънък ален сноп. Кристоферис се усмихна и го допря до преградата. Работата беше бавна, но той се бе заредил с търпение. Никой нямаше да го потърси, вероятно щяха да сметнат, че се е отдалечил след някое парче. Поправките на Ерис щяха да отнемат часове, може би дни. Яркият сноп на лазера изпускаше дим на мястото, където докосваше метала. Кристоферис се нагласи да му е по-удобно.

Нещо помръдна в периферията на полезрението му, леко премигване, но осезаемо. „Още едно парченце мозък“, помисли си той. Или сребърна костица. Окървавена кожа, с увиснали от нея косъмчета. Ужасни неща, но нищо, от което да се страхува. Той беше биолог, свикнал беше да борави с плът и мозък. И с по-лоши неща — с дисекции на всякакви твари, с разрязване на хитин и мукоза, с пулсиращи хранителни торбички и отровни перки — какво ли не бе виждал и докосвал.

Отново леко движение привлече погледа му, сякаш за да го подразни. Кристоферис усети, че очите му неволно се изместват. *Не можеше* да не гледа, както не бе успял да не гледа обезглавения труп при шлюза. Така че погледна.

Беше око.

Кристоферис потрепери и лазерът се плъзна на една страна. Трябваше да го улови здраво с две ръце, за да го върне в канала, който прорязваше. Сърцето му се разтуптя. Опитва се да се успокои. Нямаше от какво да се бои. Беше сам на кораба, а ако Ройд се появеше неочаквано — какво пък, нали държеше резачката, а и можеше да нахлузи шлема още докато шлюзът се отваря.

Погледна отново към окото и се помъчи да овладее страха си. Беше само едно око, окото на Тейл Ласамер, бледосиньо, окървавено, но съвсем запазено, същото воднисто око, с което момчето го гледаше, докато бе живо — нищо свръхестествено. Къс мъртва плът, реец се из каюткомпанията сред още много такива. „Някой трябва да почисти тук — помисли си ядосано Кристоферис. — Не е редно да живеем така, не е цивилизовано“.

Окото не помръдваше. Останалите късчета се носеха из въздушните течения, но окото беше неподвижно. Не се поклащаше, не се въртеше. Беше вторачено в него. Гледаше го.

Той изруга и се съсредоточи върху лазера и разрязването на преградата. Беше успял да прогори линия с дължина почти метър. Започна да реже под прав ъгъл.

Окото го гледаше безстрастно. Кристоферис изведнъж осъзна, че не издържа повече. Стисна резачката само с лявата си ръка, посегна с дясната, улови окото и го запокити към другия край на помещението. От рязкото движение обаче изгуби равновесие, залитна назад, изпусна резачката и размаха ръце като изплашена птица криле. Все пак успя да се улови за ръба на масата и се задържа.

Резачката висеше в средата на каюткомпанията сред чаши за кафе и парченца човешки останки и бавно се въртеше, все още включена. Това беше невъзможно! Би трябвало да се изключи веднага щом пусне дръжката. Там, където лъчът опираше в пода, се вдигаше дим.

С нов прилив на страх Кристоферис осъзна, че резачката се обръща към него.

Той се надигна, опря длани на масата, оттласна се встрани и подскочи към тавана.

Резачката продължи да се извърта по-бързо.

Той се отблъсна от тавана, удари се в стената, изстена от болка, отскочи от пода и ритна с крака. Резачката се въртеше като побесняла и

го преследваше. Кристоферис се издигна и се приготви за поредния рикошет от тавана. Лъчът се завъртя, но не достатъчно бързо. Щеше да улови резачката за дръжката, докато сочеше на другата страна.

Той се доближи, посегна и... видя окото.

Беше увиснало над резачката. И го гледаше.

Роян Кристоферис изхленчи и ръката му се поколеба — не за много, но достатъчно. Аленият лъч се завъртя към него.

Докосването му беше като нежно и горещо погалване по шията.

Измина повече от час, преди да се сетят за него. Кароли д'Бранин пръв забеляза, че го няма, повика го по интеркома и не получи отговор. Обсъди това с останалите.

Ройд Ерис отдалечи скутера си от бронирания лист, който тъкмо бе монтирал. През лицевото стъкло Меланта Джирл забеляза, че се е намръщил.

И в този момент се появиха звуците.

Писклив вик на болка и страх, последван от стонове и хлипане. Ужасни влажни звуци, като от човек, който се задавя в собствената си кръв. Всички ги чуха. Звуците ечаха в шлемовете им. Единственото, което успяха да различат, бе думата „помощ“.

— Това е Кристоферис! — чу се женски глас. Линдран.

— Ранен е — добави Данел. — Вика за помощ. Не чувате ли?

— Къде...? — неясно кой.

— На кораба — отвърна Линдран. — Сигурно се е върнал на кораба.

— Този глупак! — изруга Ройд Ерис. — Предупреждавах ви...

— Отиваме да проверим — заяви Линдран. Данел освободи парчето, което теглеха, и завъртя кормилото. Скутерът им се насочи към „Нощен летец“.

— Спрете! — нареди Ройд. — Аз ще се върна в моята част и ще проверя какво е станало. Не бива да влизате в кораба. Останете отвън, докато не получите разрешение.

Ужасните звуци продължаваха и продължаваха.

— Върви по дяволите! — срязва го Линдран по интеркома.

Кароли д'Бранин също бе подкарал скутера си след лингвистите, но се намираще по-далече от кораба.

— Ройд, какво искаш да кажеш, нали трябва да му помогнем? Той е ранен, не чуваш ли? Моля те, приятелю.

— Не — упорстваше Ройд. — Кароли, спри! Ако Роян се е върнал сам на кораба, вече е мъртъв.

— Откъде знаеш? — попита Данел. — Ти ли го направи? Поставил си клопка, в случай че не ти се подчиним?

— Не — отрече Ройд. — Чуйте ме. Вече не можете да му помогнете. Само аз бих могъл да го спася, но той не ме послуша. Повярвайте ми. Спрете. — В гласа му се долавяше отчаяние.

В далечината скутерът на д'Бранин забави ход. Лингвистите не спряха.

— Вече те слушахме достатъчно — заяви Линдран. Почти трябваше да вика, за да надвие крясъците и стенанията, ужасните мляскащи звуци, накъсани от молби за помощ. Вселената бе изпълнена с агония. — Меланта — продължи Линдран, — постарай се Ерис да остане там, където е сега. Ще влезем предпазливо и ще открием какво е станало вътре, но не искам той да се добира до пулта за управление. Ясно ли е?

Меланта Джирл се поколеба. Ужасните звуци я блъскаха в главата. Беше ѝ трудно да се съсредоточи.

Ройд извъртя скутера си към нея и тя почувства втрещения му поглед.

— Спри ги — помоли той. — Меланта, Кароли, заповядайте им. Не искат да ме послушат. Те не знаят какво правят. — Очевидно се измъчваше.

— Добре, Ройд, прибери се вътре — склони Меланта, взела внезапно решение. — Направи каквото е нужно. Аз ще се опитам да ги забавя.

— Ти на коя страна си? — провикна се Линдран.

Ройд ѝ кимна, но Меланта вече беше потеглила. Скутерът ѝ се отдалечи от района с отломките, после се насочи право към машинното на „Нощен летец“.

Но още докато се приближаваше, тя осъзна, че вече е закъсняла. Лингвистите имаха голяма преднина и нямаше как да навакса.

— Не отивайте там — опита се да ги спре тя. — Кристоферис е мъртъв.

— Ако е така, значи призракът му вика за помощ — отвърна Линдран. — Когато са те сглобявали, сигурно са ти повредили гените, кучко.

— На кораба дебне опасност.

— Кучка — бе техният отговор.

Кароли също се намеси.

— Приятели, трябва да спрете. Моля ви, умолявам ви. Нека да го обсъдим заедно.

В отговор само ужасните звуци.

— Аз съм ваш началник — продължи той, — нареждам ви да останете отвън. Чувате ли ме? Заповядвам ви, с правото, дадено ми от Академията за човешко познание. Моля ви, приятели, моля ви.

Меланта безпомощно гледаше как Линдран и Данел изчезват в дългия тунел на машинното.

Малко по-късно спря скутера пред черната паст на входа. Дали да ги последва на борда? Би могла да ги настигне, преди да отворят въздушния шлюз.

Гласът на Ройд, дрезгав контрапункт на ужасните звуци, отговори на незададения ѝ въпрос.

— Стой, Меланта. Не продължавай нататък.

Тя погледна назад към него. Скутерът му се приближаваше.

— Какво правиш тук? Ройд, използвай твоя шлюз. Трябва да влезеш вътре!

— Меланта — продължи той със спокоен глас, — не мога. Шлюзът отказва да се отвори. Главният шлюз на машинното е единственият с ръчно задействане. Изолиран съм отвън. Не искам ти и Кароли да влизате в кораба, докато не се прибера в командния център.

Меланта надзърна в сенчестия свод на машинното, където бяха изчезнали лингвистите.

— Какво ще...

— Меланта, помоли ги да се върнат. Може би още има време.

Тя се опита. Кароли д'Бранин се присъедини към нея. Зловещата симфония от болка и молби продължаваше и продължаваше, но Данел и Линдран не отговаряха.

— Изключили са връзката — ядоса се Меланта. — Не искат да ни чуват. Или... да чуват тези звуци.

Скутерите на Ройд и д'Бранин пристигнаха при нея едновременно.

— Ройд, не разбирам — оплака се Кароли. — Защо не можеш да влезеш? Какво е станало?

— Всичко е съвсем просто, Кароли — отвърна Ройд. — Ще ме държат отвън, докато... докато...

— Да? — подкани го Меланта.

— ... докато мама приключи с тях.

Лингвистите оставиха скутера до машината на Кристоферис и минаха през шлюза с максимална бързина, без да поглеждат към обезглавения „портиер“.

Вътре спряха да си свалят шлемовете.

— Все още го чувам — рече Данел. В кораба звуците бяха по-слаби.

Линдран кимна.

— Идват откъм каюткомпанията. Побързай.

Понесоха се с отблъскване и придърпване по коридора. Звуците се усилиха.

— Вътре — каза Линдран, когато приближиха вратата.

— Да — отвърна Данел. — Но дали е сам? Трябва ни оръжие. Ами ако... Ройд сигурно лъже. Има още някой на борда. Трябва ни нещо, с което да се защитим.

Линдран не искаше да се бавят.

— Двама сме — посочи тя. — Хайде! — И се хвърли през вратата, като викаше Кристоферис.

Вътре цареше мрак. Единствената светлина проникваше от коридора. Нужни й бяха няколко секунди, та очите й да привикнат. В безтегловност подът, стените и таванът изглеждаха еднакви и тя нямаше никаква представа за посока.

— Роян — повика го тя замаяно. — Къде си?

Каюткомпанията изглеждаше празна, но може би беше заради тъмнината.

— Следвай звуците — обади се Данел от вратата; надзърташе плахо и подозрително, сетне се запромъква покрай стената.

Сякаш в отговор на думите му хлипането пак се усили. Но идваше ту от единия, ту от другия край на помещението.

Завладяна от нетърпение, Линдран се хвърли към звука и се удари в стената на кухненския бокс. Това я подсети за някакво оръжие и за страховете на Данел. Да, кухненските прибори.

— Чакай — извика след малко на Данел. — Взех нож. — Размаха го и острието докосна реец се мехур от някаква течност с големината на юмука ѝ. Мехурът се пръсна на стотици малки мехурчета и едно от тях се опря в устните ѝ и тя го близна.

Кръв.

Но Ласамер бе умрял отдавна. А и кръвта му беше изтекла. Онова, което не бяха избърсали, отдавна трябваше да се е съсирило.

— О, господи! — извика Данел.

— Какво има? — попита Ландрен. — Намери ли го?

Данел дращеше отчаяно назад към вратата, лазеше по стената като някакво огромно насекомо.

— Линдран, изчезвай оттук! — извика той. — Побързай!

— Защо? — попита тя разтреперана. — Какво има?

— Письците — рече той. — Стената, Линдран, стената. Звуците.

— Говориш глупости — тросна му се тя. — Я се стегни!

Той запелтечи:

— Не чуваш ли? Звуците идват от *стената*. От интеркома. Това е измама! Симулация. — Данел стигна до вратата шмугна се през нея и въздъхна облекчено. Не изчака Линдран, а продължи по коридора, като се теглеше отчаяно за дръжките и риташе с крака.

Линдран понечи да го последва.

Този път звуците долетяха отпред, откъм вратата.

— Помогни ми — прошепна гласът на Роян Кристоферис. Последваха стенания, хлипане и сподавено хъркане. Тя спря.

Отново хъркане и потракване, този път отстрани.

— Оххх — изгъргори друг глас, сякаш се съревноваваше с първия. — Помогни ми.

— Помогни ми... помогни ми... помогни ми — стенеше Кристоферис в мрака зад нея.

Кашляне и тихи стонове под краката ѝ.

— Помогни ми — заговориха всички гласове в смразяващ хор. „Запис“, помисли си тя. — Помогни ми, помогни ми, помогни ми,

помогни ми... — гласовете се извисяваха, набираха сила, думите прераснаха в писъци, а писъците завършиха с мъртвешко хъркане. Изведнъж всичко утихна. Просто така.

Линдран се отблъсна и се насочи към вратата, с ножа в ръка.

Нещо тъмно и мълчаливо изпълзя изпод масата и се надигна да ѝ пресече пътя. Успя да го зърне съвсем ясно за миг, докато изплуваше между нея и светлината. Роян Кристоферис, все още със скафандъра, но със свален шлем. Държеше нещо и го насочи към нея. Беше лазерна резачка. Най-обикновена лазерна резачка.

Тя се носеше право към него, безпомощна пленничка на инерцията. Размаха ръце и опита да се спре, но не можа.

Когато се доближи, видя, че Роян има втора уста под брадичката — дълга черна цепка. И тя ѝ се усмихваше, а докато помръдваше, отвътре излизаха и се разпръскваха малки капчици кръв.

Данел се носеше по коридора в трескавия бяг на страха, без дори да забелязва, че се удря в стените и вратите. Паниката и безтегловността го правеха несръчен. Надзърташе непрестанно през рамо с надеждата да види застигащата го Линдран и същевременно ужасен от това, което би могъл да зърне вместо нея. Всеки път, когато извърщаше глава, губеше равновесие и започваше да се премята.

Отне му страшно много време да отвори шлюза. Докато чакаше разтреперан, пулсът му започна да се забавя. Звуците зад него бяха утихнали и нямаше никакви признаци от преследване. Той си наложи да се овладее, а когато влезе в камерата и затвори люка, дори се почувства в известна безопасност.

Кой знае защо, вече не можеше да си спомни от какво толкова се е изплашил.

Освен това го досрамя: да избяга така, да изостави Линдран. И за какво? Какво толкова го бе стреснало? Една празна стая? Шумове от стената? За всяко от тези неща си имаше напълно рационално обяснение. Просто нещастният Кристоферис беше някъде другаде на кораба, това беше всичко, скрил се беше, болеше го и молеше за помощ по интеркома.

Данел разтърси глава. Линдран щеше да го спуга от подигравки. Никога нямаше да забрави постъпката му. Най-добре беше да се върне

и да ѝ се извини. Това щеше да оправи донякъде нещата. Изпълнен с нова решимост, той спря изпразването на шлюза. Въздухът, напуснал камерата, започна да се връща с мощно свистене.

Докато вътрешният люк се отместваше, Данел за миг изпита нов пристъп на паника, внезапна ужасяваща мисъл, че нещо страшно може да е изпъзляло от каюткомпанията и да го дебне в коридорите на „Нощен летец“. Но събра волята си в юмрук и пропъди страха.

Когато излезе навън, Линдран вече го очакваше.

Не виждаше нито гняв, нито презрение в странно спокойното ѝ лице, но въпреки това се доближи до нея и се опита да помоли за прошка.

— Не зная защо не можах да...

Тя измъкна с грациозен жест скритата си зад гърба ръка. Ножът блесна в убийствена дъга и едва сега Данел най-сетне забележа прегорената в скафандъра ѝ дупка, все още димяща, точно между гърдите.

— Твоята *майка*? — попита невярващо Меланта Джирл.

— Тя може да чуе всяка наша дума — отвърна Ройд. — Но в този момент това едва ли има значение. Роян вероятно е направил нещо много глупаво и много опасно. И сега тя е твърдо решена да ви избие всички.

— Тя, тя, какво искаш да кажеш? — намеси се д’Бранин изплашено. — Ройд, нали не намекваш, че майка ти е още жива? Ти каза, че е умряла, преди да се родиш.

— Така е, Кароли — отвърна Ройд. — И не те излъгах.

— Зная — потвърди Меланта. — Но и не ни каза цялата истина, нали?

Ройд кимна.

— Мама е мъртва, но нейният... призрак все още съществува и вдъхва живот на моя „Нощен летец“. — Той въздъхна. — Може би ще е по-точно, ако кажа: нейният „Нощен летец“. Моят контрол над кораба е почти незначителен.

— Ройд — обади се д’Бранин, — призраците не съществуват. Те не са истински. Няма живот след смъртта. Моите волкрини са по-реални от всякакви призраци.

— Аз също не вярвам в призраци — заяви твърдо Меланта.

— Наречете го както искате тогава — рече Ройд. — Моят термин не е по-лош от всеки друг. Реалността не се променя от терминологията. Майка ми, или някаква част от нея, живее на „Нощен летец“ и иска да избие всички ви, както е убивала и други преди вас.

— Ройд, говориш небивалици — почти проплака д'Бранин.

— Тихо, Кароли. Остави на капитана да обясни.

— Да — рече Ройд. — „Нощен летец“ е много, *много* усъвършенстван кораб. Автоматизиран, с възможност за самовъзстановяване, просторен. Такъв трябва да бъде, щом майка ми е искала да се отърве от екипажа. Както вече ви споменах, бил е построен на Нюхолм. Не съм пътувал дотам, но доколкото знам, нюхолмската технология е много напреднала. Съмнявам се, че на Авалон биха могли да построят такъв кораб. Има само няколко свята с подобни възможности.

— На въпроса, капитане.

— На въпроса... става дума за компютри, Меланта. Те трябва да са изключително мощни. И са, повярвай ми. Ядро с кристална матрица, лазерна информационна решетка, пълно сензорно оборудване и... някои лични качества.

— Да не се опитваш да ни кажеш, че на „Нощен летец“ има изкуствен интелект? Ломи Торн подозираше нещо подобно.

— И грешеше — отсеке Ройд. — Корабът ми не притежава изкуствен интелект, не и в смисъла, в който аз го разбирам. Но е нещо доста близко. Компютърът има възможност за вграждане на жива личност. Майка ми е натъпкала централния кристал със собствените си спомени, желания, прищевки, с любовта и... омразата си. Разбирате ли защо е могла да повери образованието ми на компютъра? Знаела е, че няма да ме отгледа, както би го направила тя, че ще притежава нужното търпение. Програмираше го е и за някои други неща.

— И ти не можеш да премахнеш тази програма, така ли, приятелю? — попита Кароли.

— Опитвах се, Кароли. Но не ме бива много в програмирането, а тези програми са ужасно сложни, също както и машината. Поне три пъти изтривах матрицата ѝ и всеки път тя се възстановяваше. Тя е фантомна програма и не мога да я проследя. Появява се и изчезва, когато ѝ хрумне. Призрак, разбирате ли? Спомените и личността ѝ са

преплетени с програмите, които управляват „Нощен летец“, и аз не мога да се отърва от нея, без да унищожа централния кристал и да изтрия цялата система. Но тогава ще съм съвсем безпомощен. Няма да мога да създам нова програма и корабът ще се разпадне, ще загине, всички важни системи ще престанат да функционират. Ще трябва да напусна „Нощен летец“, а това ще ме погуби.

— Трябваше да ни кажеш, приятелю — укори го Кароли д'Бранин. — На Авалон разполагаме с прочути кибернетици, велики умове. Бихме могли да ти помогнем. Да ти осигурим експерти. Дори Ломи Торн щеше да ти е от помощ.

— Кароли, вече опитвах с експерти. На два пъти вземах програмисти на борда. Първият ми каза това, което току-що казах на вас — че е невъзможно, без да се изтрие цялата система. Вторият бе учил на Нюхолм. Мислеше, че ще се справи, но мама го уби.

— Все още криеш нещо от нас — каза Меланта Джирл. — Мога да си обясня как твоят призрак отваря шлюзове и устройва уж случайни инциденти. Но как ще обясниш това, което направи на Тейл Ласамер?

— Тук вината е моя — отвърна Ройд. — Самотата ме принуди да допусна непростима грешка. Мислех, че ще мога да ви опазя дори когато сред вас има телепат. И други пътници са пътували с мен без инциденти. Следя ги непрестанно и ги предупреждавам за опасности. Ако мама опита да се намеси, неутрализирам я от главния пулт. Обикновено се получава. Не винаги. Обикновено. Преди това пътуване тя е убивала само пет пъти и първите трима загинаха, когато бях доста млад. Тогава узнах за нея, за присъствието ѝ на кораба. В един от онези случаи също имаше телепат. Но не биваше да го допускам повторно. Неукротимият ми глад да общувам с живи хора ви обрече на смърт. Надценените способности си и подценените страхи ѝ да не бъде разкрита. Тя удря, когато се чувства заплашена, а телепатите винаги представляват заплаха. Разбирате ли, те я усещат. Долавят някакво зловещо, заплашително присъствие, нещо хладно, враждебно и нечовешко — така са ми казвали.

— Да — потвърди Кароли д'Бранин. — Точно така, това бяха думите на Тейл. Нещо чуждо, така каза той.

— Без съмнение майка ми ще се стори чужда на телепат, привикнал да общува с органични умове. Но тук нямаме работа с

човешки мозък. Не зная как да го нарека — сложни кристални спомени, адска мрежа от преплетени програми, смесица между електронни вериги и дух. Да, разбирам защо му се е сторило, че долавя присъствието на чуждоземец.

— Все още не си ни обяснил как една компютърна програма може да взриви човешки мозък — припомни му Меланта.

— Носиш отговора между гърдите си, Меланта.

— Моят шепнещ камък? — попита тя учудено. Пръстите ѝ машинално го докоснаха; беше хладен, но поувехналият еротичен спомен я накара да потръпне. Сякаш споменаването му го бе събудило.

— Не бях чувал за шепнещите камъни, докато ти не ми разказа — поясни Ройд, — но принципът е същият. Съхраняване на псионична енергия. Централното ядро на моя компютър представлява резониращ кристал, много пъти по-голям от твоя камък. Мисля, че майка ми е вградила частица от себе си в него, докато е умираше.

— Само псионик може да вгражда спомени в шепнещ камък — възрази Меланта.

— Вие така и не попитайте *защо* — рече Ройд. — Не се поинтересувахте защо майка ми мрази хората толкова много. Виждате ли, тя се е родила с дарба. На Авалон сигурно щеше да стане псионик от първи клас, проверена, обучена и почитана заради голямата си дарба. Предполагам, че щеше да е много известна. Би могла дори да е по-силна от първи клас, но изглежда, едва след смъртта си е събрала такава невероятна мощ, която сега се таи в „Нощен летец“. Проблемът обаче е, че не се е родила на Авалон. На Вес дарбата ѝ се е смятала за проклятие, нещо чуждо и страшно. Ето защо я лекували. Използвали лекарства, електрошок и хипнообучение, за да се почувства ужасно зле всеки път, когато се опита да използва таланта си. Опитвали и други, не толкова цивилизовани методи. Тя, разбира се, не изгубила способността си, само възможността да я прилага, да я контролира със съзнанието си. Дарбата останала част от нея, потисната, изменчива, източник на срам и болка, изплуваща с ужасяваща мощ в моменти на голям емоционален стрес. Пет години непрекъснати опити за лечение почти я докарвали до лудост. Нищо чудно, че ненавижда хората.

— Каква е дарбата ѝ? Телепатия?

— Не. О, вероятно е имала рудиментирани способности и за това. Чел съм, че всички псионични таланти притежават няколко

латентни способности, в добавка към основната. Но майка ми не можела да чете мисли. Притежавала известна емпатия, макар че лечението я увредило, така че чуждите емоции я карали да се чувства зле. Но основната ѝ способност, талантът, който пет години се опитвали да унищожат, да изтрият, бил телекинеза.

— Сега разбирам защо е мразела гравитацията! — възкликна Меланта Джирл. — В безтегловност телекинезата е...

— Да — прекъсна я Ройд. — Гравитацията на „Нощен летец“ ме измъчва, но тя ограничава способностите на майка ми.

В настъпилото мълчание всеки от тях погледна към тъмния тунел на машинното. Кароли д'Бранин се намести неспокойно на скутера и отбеляза:

— Данел и Линдран не се върнаха.

— Вероятно вече са мъртви — заяви безстрастно Ройд.

— Какво ще правим сега? Трябва да измислим някакъв план. Не може да чакаме тук вечно.

— По-важният въпрос е какво да правя аз — отвърна Ройд Ерис. — Както виждате, бях съвсем откровен с вас. Вие трябва да знаете. Преприбрахме отвъд момента, в който незнанието ви защитава. Очевидно нещата са стигнали твърде далеч. Прекалено много хора умряха пред очите ви. Мама няма да ви позволи да се върнете живи на Авалон.

— Така е — потвърди Меланта. — Но какво ще направи с теб? Ти не си ли също в опасност, капитане?

— Както винаги удряш право в целта — призна Ройд. — Три хода напред, нали, Меланта? Питам се дали това ще е достатъчно. Твоят противник владее изцяло играта и повечето от пешките ти вече са пленени. Боя се, че матът е неизбежен.

— Освен ако не накарам противниковия цар да премине на наша страна.

На лицето на Ройд затрептя вяла усмивка.

— Вероятно ще убие и мен, ако опитам да се съюзя с вас. Не съм ѝ нужен.

Кароли д'Бранин все още не можеше да схване накъде върви разговорът.

— Но... но... какво друго можем да...

— Моят скутер има резачка. Вашите нямат. Бих могъл да ви убия още сега и да си върна благоволениято й.

През трите метра, които делиха скутерите, очите на Меланта срещнаха тези на Ройд. Ръцете й бяха върху кормилото.

— Би могъл да се опиташ, капитане. Но не забравяй, не е лесно да убиеш един подобрен модел.

— Няма да те убия, Меланта Джирл — отвърна съвсем сериозно Ройд. — Живял съм шейсет и осем стандартни години, но ми се струва, че не съм живял нито миг. Уморен съм, а ти разправяш страхотни лъжи. Наистина ли ще ме докоснеш?

— Да.

— Много рискувам за това докосване. А от друга страна, може би нищо. Ако изгубим, ще умрем заедно. Ако спечелим, тогава аз пак ще умра, когато разрушат „Нощен летец“, или ще продължа да живуркам като урод в някоя орбитална болница, а вместо това бих предпочел смъртта.

— Ще ти построим нов кораб, капитане — обеща Меланта.

— Лъжкия — бе отговорът. Но гласът му бе разведрен. — Няма значение. И без това не ми остава много да живея. Смъртта не ме плаши. Кароли, ако спечелим, искам пак да ми разкажеш за волкрините. А ти, Меланта, трябва да поиграеш шах с мен и да откриеш начин да ме докоснеш и...

— Да правя с теб секс? — довърши усмихнато тя.

— Ако искаш — рече той тихо. — Както и да е, майка ми чува всичко това. Без съмнение ще изслуша с внимание плановете, които кроим, така че няма смисъл да го правим. Няма никакъв начин централният шлюз да се отвори за мен, тъй като се контролира директно от корабния компютър. Така че не ни остава друго, освен да последваме останалите през машинното и да влезем през главния шлюз, пък после каквото ни е писано. Ако успея да се добера до моя пулт и да възстановя гравитацията, може би ще спечелим. Ако ли не...

Беше прекъснат от нисък стон.

В първия момент Меланта си помисли, че „Нощен летец“ ги подмамва отново, и дори се зачуди как може да използва един и същи трик два пъти. После стенанието се повтори и на задната част на седалката на Кароли д'Бранин забравеният член на тяхната компания започна да се бори с въжетата, които я държаха. Д'Бранин побърза да й

се притече на помощ и Агата Маридж-Блек се надигна и почти се отдели от седалката, но той се пресегна и успя да я улови.

— Добре ли си? — попита я изплашено. — Чуваш ли ме? Боли ли те нещо?

Зад преградата на лицевото стъкло очите ѝ се стрелкаха между Кароли, Меланта и Ройд, после се извърнаха към повредения „Нощен летец“. Меланта се зачуди дали разсъдъкът на Агата не е пострадал и тъкмо щеше да предупреди д'Бранин, когато Маридж-Блек заговори:

— Волкрините. О! Волкрините!

Пръстенът от термоядрени двигатели покрай стената на тунела се озари с бледо сияние. Меланта Джирл чу Ройд да си поема рязко въздух и завъртя силно кормилото на скутера.

— Побързайте! — извика на останалите. — „Нощен летец“ се готви да се премести.

На една трета от дългия тунел на машинното Ройд успя да се изравни с нея. Заедно профучаха покрай цилиндричните звездни двигатели и кибермрежи право към мъждиво осветения шлюз и неговия страховит пазач.

— Когато стигнем шлюза, се прехвърли на моя скутер — нареди Ройд. — Искам да съм със скафандър и оръжие, а шлюзът няма да побере два скутера.

Меланта Джирл рискува един поглед назад и извика:

— Кароли? Къде си?

— Отвън, приятели — дойде отговорът. — Не мога да дойда. Простете ми.

— Трябва да се държим заедно!

— Не — възрази д'Бранин, — не мога да рискувам, не и когато сме толкова близо. За мен това ще е най-голямата трагедия, Меланта. Да съм толкова близо и да се проваля. Не ме е страх от смъртта, но искам преди това да ги видя, най-сетне, след всички тези години.

— Майка ми се готви да премести кораба — намеси се Ройд. — Кароли, ще останеш сам насред космоса.

— Ще чакам — отвърна д'Бранин. — Моите волкрини ще дойдат, искам да ги чакам тук...

И гласът му заглъхна.

Шлюзът беше пред тях. Двата скутера забавиха и спряха. Ройд Ерис се наведе към контролното табло, докато Меланта Джирл се прехвърляше зад него. Щом люкът се отмести встрани, влязоха в шлюза със скутера.

— Отвори ли се вътрешният люк — започва се — обясни със спокоен глас Ройд. — По-тежките мебели са или вградени, или закрепени за пода и стените, но не и предметите, донесени от твоите хора. Майка ми ще ги използва като оръжия. И се пази от вратите, шлюзовете и всякакви уреди, свързани с компютъра на „Нощен летец“. Необходимо ли е да те съветвам да не разкопчаваш скафандъра?

— Едва ли — рече тя.

Ройд сниши скутера и краката му застъргаха с метален стон по пода.

Вътрешният люк се отмести със свистене и Ройд натисна газта.

Вътре вече ги очакваха Данел и Линдран, плуваха в кървава мъгла. Данел бе разпран от гърлото до слабините и червата му се поклащаха като гнездо бледи раздразнени змии. Линдран продължаваше да стиска ножа. Дватамата се рееха съвсем близо един до друг, с грациозност, каквато не притежаваха приживе.

Ройд вдигна предната манипулаторна ръка и подаде газ. Данел се удари в стената и остави кървава диря, от корема му се изсипа нова порция лъскави черва. Линдран изпусна ножа. Ройд профуча покрай тях и продължи навътре през облак от ситни капчици кръв.

— Аз ще те пазя отзад — каза Меланта, обърна се и опря гърба си в неговия. Двата трупа вече бяха на десетина метра зад тях. Ножът се рееше във въздуха. Тя понечи да каже на Ройд, че всичко е наред, когато острието внезапно се завъртя и се стрелна след тях, сграбчено от невидима ръка.

— Извий! — викна тя.

Скутерът се люшна рязко на една страна. Ножът ги подмина с цял метър и отскочи със звън от стената.

Но не падна. Отново ги последва.

Отпред вече се виждаше каюткомпанията. Потънала в мрак.

— Вратата е твърде тясна — извика Ройд. — Ще трябва да оставим...

Не можа да довърши. Скутерът се удари в рамката на вратата и двамата излетяха от седалката.

За един кратък миг Меланта се носеше безпомощно, светът се въртеше пред очите ѝ и тя се опитваше да определи къде е горе и къде долу. Ножът се заби в нея, разпори скафандъра над рамото и срязва до костта.

— По дяволите! — изкреця Меланта. Ножът се завъртя пред очите ѝ, разпръскваше кървави капчици.

Меланта се пресегна светкавично, сграбчи го, изпъшка и го изтръгна от невидимата ръка, която го държеше.

Ройд се бе навел над пулта на скутера и ровеше в настройките. В мрака зад него Меланта зърна да се изправя получовешки силует.

— Ройд!

Съществото държеше малък лазер. Блесна тънък сноп и удари Ройд право в гърдите.

Той натисна едно копче. Тежкокалибрената лазерна резачка на скутера оживя, от дулото ѝ бликна ослепителна струя, разтопи оръжието на Кристоферис и изгори дясната му ръка и част от гърдите. Лъчът продължи през зейналия отвор и остави димящо петно на отсрещната стена.

Ройд отново промени настройките и започна да изрязва отвор.

— След по-малко от пет минути ще сме оттатък.

— Ти как си?

— Нищо ми няма. Скафандърът ми е с по-дебела броня от вашите, а лазерът му беше слабичък.

Меланта насочи вниманието си към коридора.

Лингвистите пълзяха към тях, по един от всяка страна на коридора. Тя раздвижи мускули. Болката в рамото бе почти нетърпима. Иначе се чувстваше достатъчно силна, за да се справи с тях.

— Труповеите ни приближават — каза на Ройд. — Аз ще се заема.

— Смяташ ли, че е разумно? Те са двама.

— Аз съм подобрен модел — отвърна Меланта, — а те са мъртви. — Отскочи от скутера и се понесе в изящна траектория към Данел. Мъртвият лингвист вдигна ръце, за да я спре. Тя ги изблъска настрани, изви едната назад и я чу да се троши, след което заби ножа в гърлото му, преди да си даде сметка, че усилието е напразно. От раната бликна разширяващ се облак кръв, но Данел продължи да размахва ръце към нея. Зъбите му тракаха отвратително.

Меланта измъкна кожа, сграбчи Данел през кръста и го хвърли с все сила по коридора. Той се превъртя и изчезна в облака на собствената си кръв.

Меланта полетя в противоположна посока, като лекичко се завъртя.

Ръцете на Линдран я уловиха отзад.

Ноктите ѝ задраскаха по лицевото стъкло, докато от тях не рухна кръв. По стъклото потекоха червени реки.

Меланта я улови за едната ръка, завъртя я и я оттласна. Линдран профуча по коридора и се блъсна в своя доскорошен любовник и колега. Меланта отлетя в противоположна посока, разперила ръце, за да се стабилизира.

— Готов съм — каза Ройд.

Меланта се извърна и погледна. В стената на каюткомпанията зееше димящ отвор с диаметър около метър. Ройд изключи лазера, улови се за рамката на вратата и се оттласна към него.

Писклив, ужасяващо силен звук прониза главата ѝ и тя се преви от мъчителна болка. Езикът ѝ се стрелна машинално и изключи външния микрофон. Настъпи божествена тишина.

В каюткомпанията валеше. Кухненски прибори, стъклария и чинии, късчета човешка плът, всичко това се носеше на талози из помещението и отскачаше от бронирания скафандър на Ройд. Готовата да го последва Меланта неволно се отдръпна назад. Смъртоносният дъжд щеше да я нареже на парчета в неподсиления ѝ скафандър.

Ройд стигна отсрещната стена и изчезна в тайната секция на кораба.

Меланта остана сама.

„Нощен летец“ се раздвижи и внезапното ускорение създаде кратко усещане за гравитация. Меланта се претърколи на една страна. Раненото ѝ рамо се удари болезнено в скутера.

Вратите на коридора се отвориха.

Данел и Линдран отново се прокрадваха към нея.

„Нощен летец“ беше далечна звезда, озарявана от термоядрените си двигатели.

Мрак и студ ги обгръщаха от всички страни, а под тях зееше бездната на Темптърския воал, но Кароли д'Бранин не изпитваше никакъв страх. Чувстваше се странно променен.

— Те идват — прошепна той. — Дори аз, който не притежавам никакви псионични способности, мога да го почувствам. Крейските телепати са били прави, те могат да бъдат усетени от светлинни години. Невероятно!

Агата Маридж-Блек изглеждаше смалена и смазана.

— Волкрините... — промърмори тя. — Каква полза за нас от тях? Не ми е добре. Кораба ни го няма. Д'Бранин, главата ме боли ужасно. — Тя изстена. — Тейл казваше, точно след като го инжектирах... казваше, че главата го боли неистово. Непоносимо.

— Тихо, Агата. Не се страхувай. Нали съм тук с теб. Мисли за това, на което ще станем свидетели, само за това и за нищо друго!

— Чувствам ги — рече психоаналитичката.

Д'Бранин бе завладян от ентусиазъм.

— Чудесно. Имаме скутер. Ще идем при тях. Насочвай ме.

— Да — съгласи се тя. — О, да.

Гравитацията се възстанови и вселената стана почти нормална.

Меланта падна, претърколи се и скочи като котка.

Летящите предмети изтрополиха на пода.

От фина мъгла кръвта се превърна в хлъзгав слой по пода.

Двата трупа рухнаха и останаха да лежат неподвижно.

Ройд се свърза с нея по интеркома и каза само:

— Успях.

— Забелязах — отвърна тя.

— Сега съм на главния пулт. Възстанових гравитацията с ръчна команда и се опитвам да изключа колкото се може повече компютърни функции. Но все още не сме в пълна безопасност. Мама ще се опита да намери начин да ме заобиколи. В момента ѝ противодействам само с груба сила. Не мога да си позволя да пропусна и най-малката подробност и ако дори за миг изгубя концентрация... Меланта, пробит ли е скафандърът ти?

— Да. Срязан е на рамото.

— Смени го с друг. Веднага! Мисля, че блокирах шлюзовите врати, но не бива да рискуваме.

Меланта вече тичаше по коридора към товарния отсек, където държаха скафандрите.

— След като се преоблечеш — продължи Ройд, — пъхни трупове в рециклиращата инсталация. Капакът е близо до шлюза към машинното, вляво от таблото. Хвърли за преработка всички други неща, които не са от крайна необходимост — изследователски инструменти, книги, записи, прибори...

— Ножове — подметна Меланта.

— Най-вече.

— Телекинезата може ли все още да бъде заплаха, капитане?

— Майка ми е значително по-слаба в гравитационно поле — отвърна Ройд. — Трябва да се бори с него. Дори когато черпи енергия от „Нощен летец“ тя може да движи само по един обект и притежава малка част от силата, която има в безтегловност. Но не я е изгубила напълно — не забравяй. Освен това не е изключено да открие заобиколен достъп до контролното табло и да изключи гравитацията. Оттук бих могъл да я възстановя веднага, но не искам по пода да се въргалят възможни оръжия.

Меланта стигна до товарния отсек, смъкна повредения скафандър и облече друг за рекордно време, като потръпваше от болката в рамото. Кръвта струеше обилно, но нямаше време да превърже раната. Сгъна повредения скафандър, събра и няколко инструмента и ги пъкна в рециклиращата инсталация. След това насочи вниманието си към трупове. Данел не беше проблем. Линдран пълзеше по коридора след нея, докато го отнасяше, и оказва вяла съпротива, когато дойде нейният ред — мрачно напомняне за моментите, когато на „Нощен летец“ нямаше гравитация. Меланта я надви с лекота и я натика в отвора.

Обгореното тяло на Кристоферис се извиваше и дори се опита да я захапне, но Меланта нямаше особени затруднения с него. Докато почистваше каюткомпанията, към главата ѝ литна един кухненски нож. Движеше се бавно и Меланта успя да отскочи, след това го улови и го прибави към купчината за преработка. Работеше из каютите и тъкмо бе взела под мишница лекарствата и инжекторната спринцовка на Агата Маридж-Блек, когато отново чу вика на Ройд.

Миг по-късно невидима гигантска ръка я обгърна през кръста, вдигна я високо и я запокити на пода.

Нещо се движеше сред звездите.

Неясно и мътно очертание, на огромно разстояние, д'Бранин го виждаше, макар да не можеше да различи подробности. Но беше там, в това нямаше никакво съмнение, гигантски силует, който закриваше част от звездите. И се носеше право към тях.

Как искаше сега с него да са всички от екипажа, с компютрите и измервателните инструменти.

Увеличи рязко скоростта и се понесе за среща със своите волкрини.

Притисната към пода, раздирана от болка, Меланта рискува да включи интеркома на скафандъра. Трябваше да говори с Ройд.

— Чуваш ли ме? — попита тя. — Какво стана... — Натискът беше ужасен и продължаваше да расте. Почти не можеше да помръдне. Отговорът бе мъчителен, като въпроса.

— ... ме надхитри... — едва успя да промълви Ройд. — ... боли ме... да... говоря...

— Ройд...

— ... тя... телекинезира... плъзгача... нагоре... с три g... три пъти по-високо... тук... при мен... опитвам се... да го върна обратно... почакай...

Тишина. После, най-сетне, Меланта чу слаб шепот. Този път само две думи:

— ... не мога...

Имаше чувството, че гърдите ѝ са затиснати от десеттонна тежест. Изобщо не можеше да си представи какви ли мъки изпитва Ройд, за когото и нормалната гравитация бе болезнена. Дори да успееше да се пресегне до плъзгача, тя знаеше, че недъгавите му мускули няма да са в състояние да го преместят.

— Защо... — заговори тя. — Защо ѝ е... да усилва гравитацията? Нали това... отслабва... силите ѝ?

— ... да, но... след време... час... минути... сърцето ми... ще се пръсне... и тогава... ти ще останеш... сама... и тя... ще изключи... гравитацията... и ще те... убие...

Меланта се претърколи по корем и бавно запълзя по пода.

— Ройд... почакай... идвам... — Влачеше се към отвора. Все още държеше под мишница кутията с лекарства на Агата, но сега тя ѝ се струваше невероятно тежка. Остави я на пода, поколеба се и вдигна капака.

Ампулите вътре бяха прилежно надписани. Тя ги прегледа бързо, търсеше адреналин и синтастим, каквото ѝ да е, само да ѝ даде сили да стигне до Ройд. Откри няколко стимуланта, избра най-силния и тъкмо го поставяше в магазина на инжектора, когато погледът ѝ се спря на есперона.

Не знаеше какво я накара да се подвоуми. Есперонът бе само един от няколкото псионични препарата в кутията и никой от тях не можеше да ѝ е от полза, но когато го съгледа, си спомни, че е пропуснала нещо. Докато се мъчеше да се сети какво точно, чу познат звук...

— Ройд — изпъшка тя, — майка ти... може ли... може ли да премести... да телекинезира... нещо... каквото и да е... при тази силна гравитация?

— Може би... — дойде отговорът — ако се... съсредоточи... ако събере... всичките си сили... трудно... но не... невъзможно... защо?

— Защото — отвърна мрачно Меланта Джирл, — защото нещо... някой... влиза през шлюза.

— Това не е кораб, или поне не в смисъла, в който си го представях — говореше разпалено Кароли д'Бранин. Скафандърът му разполагаше със записващо устройство и той щателно подбираше коментарите си за евентуалните слушатели, уверен в неизбежността на собствената си смърт. — Мащабите са направо невъобразими, дори приблизителната оценка — невъможна. Гигантски, гигантски. Не разполагам с други прибори освен ръчния си компютър и не мога да започна измервания, но мога да кажа, че става въпрос за стотици километри. При това без да имаме солидна маса, ни най-малко. Това е крехка, почти прозрачна структура, не е кораб като нашите, но не е и

град. Освен това е... о, колко е красив, тези фини кристални паяжини, изпълнени с мъждиви светлинки, сложно преплетена мрежа, оформяща корпуса — напомня ми донякъде за старите фотонни платноходи, които са използвали навремето, в епохата преди звездния двигател, но конструкцията на тези не е твърда и те едва ли се задвижват от светлината. Това въобще не е кораб. Отворен е към вакуума, не притежава изолирани каюти и животоподдържащи сфери, поне аз не виждам такива, освен ако не са скрити по някакъв начин от погледа ми. Не мога да повярвам, толкова е открит и крехък. И се движи доста бързо. Ще ми се да можех да измеря скоростта, но нямам инструменти. Насочвам скутера под прав ъгъл към него, за да се махна от траекторията на неговото движение, но не съм сигурен дали ще успея. Лети доста по-бързо от мен. Не със скоростта на светлината, дори много по-ниска от нея, но е по-бърз от термоядрените двигатели на „Нощен летец“, или поне така ми се струва. Не виждам и следа от двигатели или други средства за полет. Дори се чудя... сякаш това е светлинно платно, изстреляно преди хилядолетия и откъснато при някаква невъобразима катастрофа — но не, прекалено е симетрично, твърде красиво с тези мрежи, огромните проблясващи ципи във вътрешността. Ще се опитам да го опиша с максимална точност. Трудно е, защото се вълнувам. Формата му е приблизително осмоъгълна. Ядрото, центърът, е ярка зона, заобиколена от тъмен слой, който на свой ред е забулен в друго светещо сияние, и всичко това е прозрачно, мога да видя звездите от другата страна, макар и разкривени и с променени цветове. Не зная дали да нарека прозрачните прегради ципи, или воали. Нека бъдат воали. От ядрото и воалите се подават осем дълги — о, невероятно дълги — разклонения, не съвсем симетрично разположени, така че не можем да говорим за правилен геометричен осмоъгълник... ето че сега виждам малко по-добре, едно от разклоненията помръдва и воалите се поклащат... значи са подвижни, тези разклонения, а мрежата се простира между тях и ги обгръща, но има и... шарки, странни шарки, тоест това не е обикновена мрежа като паяжина. Не виждам добре модела на шарките, но съм сигурен, че съществува някакъв ред в тях, смисъл, който очаква да бъде открит. Има и светлини. Споменах ли светлините? Те са ярки около ядрото, но сами по себе си не са толкова ярки, колкото мъждиво виолетови. Вероятно става въпрос за видимо лъчение, но не

силно. Съжалявам, че не мога да изследвам кораба в ултравиолетовия спектър, но не разполагам с никакви инструменти. Светлините се движат. Воалите се поклащат, а светлините се местят нагоре-надолу по разклоненията с различна скорост, а понякога други светлини прескачат из мрежата, следвайки шарките. Нямам представа какви са тези светлини. Някаква форма на комуникация вероятно. Не зная дали се зараждат във вътрешността на кораба, или отвън. Аз... О! Още една светлина! Кратко проблясване между разклоненията, като изблик на далечна свръхнова. Но вече изчезна. Беше по-интензивно от другите, в индигов цвят. Чувствам се толкова безпомощен, толкова невеж. Но те са красиви, моите волкрини... Сетих се за легендите. Няма нищо общо с тях. Размерите, светлините. Волкрините често са били свързани със светлини, но докладите за това са непълни и неясни, биха могли да значат какво ли не, да описват всичко — от лазерна система за задвижване до най-обикновено външно осветление. Ах, каква мистерия! Корабът е все още твърде далече, за да различавам подробностите. Той е прекалено голям, съмнявам се да се измъкна навреме от пътя му. Освен това ми се струва, че обърна към нас. Може и да греша, но имам такова впечатление. Ах, защо ги няма инструментите ми! Може би по-тъмната зона в средата е същинският кораб, нещо като животоподдържаща капсула. Ако е така, волкрините трябва да са вътре. Съжалявам, че екипът не е сега с мен, и Тейл, бедният Тейл. Той беше телепат от първи клас, би могъл да се опита да установи контакт с тях. Какви неща можехме да научим! Какви неща щяхме да видим! Като си помисля само колко е стар този кораб, колко е древна расата на него, колко дълго пътуват към границите на галактиката... всичко това ме изпълва със страхопочитание. Общуването ни с тях щеше да е неоценим дар, макар да са толкова различни от нас.

— Д'Бранин — обади се с нисък разтревожен глас Агата Маридж-Блек. — Усещаш ли ги?

Кароли д'Бранин я погледна така, сякаш едва сега бе забелязал присъствието ѝ.

— А ти усещаш ли ги? Нали имаш дарба, макар и слаба?

— Това беше отдавна — отвърна психоаналитичката. — Много отдавна.

— Можеш ли да излъчваш мисли? Да разговаряш с тях? Агата, къде са те? В централната зона? В тъмното?

— Да — отвърна тя и се разсмя. Смехът ѝ бе писклив и истеричен и д'Бранин си спомни, че тя е наистина болна. — Да, в центъра, оттам излизат пулсациите. Само че ти грешеше в преценката си за тях. Ако можеш да ги наричаш *тях*, защото всички твои легенди са лъжи. Не бих се изненадала, ако ние сме първите, видели волкрините от толкова близо. Другите, тези твои чуждоземци, само са ги *усещали*, дълбоко и отдалече, долавяли са откъслечни видения от техните сънища, а останалото са допълвали от себе си. Кораби и войни, раса вечни пътешественици, всичко това е... просто е...

— Агата, приятелко, какво искаш да кажеш? Говориш толкова объркано. Не те разбирам.

— Не ме разбираш, нали? — попита Маридж-Блек. Гласът ѝ внезапно омекна. — Защото не можеш да го почувстваш като мен. Толкова е ясно сега. Сигурно така се чувства всеки, който получи голяма доза есперон.

— Какво чувстваш? *Какво?*

— Не са *те*, Кароли. По-скоро е *това*. Нещо живо, но лишено от разум, уверявам те.

— Лишено от разум? — повтори д'Бранин. — Не, сигурно грешиш. Не разчиташ правилно сигналите. Ще приема, че става въпрос за едно същество, ако това искаш да кажеш, за един-единствен огромен величествен пътешественик сред звездите, но как може да е лишен от разум? Нали го долавяш, усещаш ума му, емоциите. Ти и крейските телепати, и всички останали. Може би мислите му са твърде чужди, за да бъдат разчетени.

— Може би. Но това, което улавям, не е чак толкова чуждо. По-скоро животинско. Мислите му са бавни, мрачни и странни и всъщност едва ли могат да се нарекат мисли. Слаби трепети в мрака. Мозъкът му вероятно наистина е огромен, съгласна съм с това, но не е в състояние да поражда съзнателни мисли.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което ги движи, д'Бранин. Не усещаш ли? Пулсациите. Толкова са силни, че ще ми се пръсне главата. Не се ли досещаш какво може да премества твоите проклети волкрини из галактиката? И защо

избягват гравитационните източници? Не се ли сещаш как се придвижват?

— Не — отвърна д'Бранин, но още докато го казваше, нещо му светна и той извърна поглед към гигантския волкрин, който се приближаваше към тях през светлинни години, през светлинни векове, през епохи. Когато отново я погледна, на устните му затрептя само една дума. — Телекинеза — прошепна той.

Маридж-Блек кимна.

Меланта Джирл напъна мускули да преодолее неимоверната тежест на инжектора и да го опре в шията си. Чу се кратко свистене и лекарството проникна в кръвта ѝ. Тя се излегна по гръб, за да се съвземе от усилието, и се опита да мисли. Есперон, есперон, какво толкова важно имаше в него? Есперонът беше убил Ласамер, беше го превърнал в жертва на собствените му латентни способности, беше умножил силите и уязвимостта му. Телепатия. Всичко опираше до телепатия.

Вътрешният люк на шлюза се отвори. На прага се показа обезглавеният труп.

Движеше се на тласъци, неестествени помръдвания, без да отлепя крака от пода. Гравитацията го притискаше надолу. Всяка стъпка бе тромава и рязка, някаква тъмна сила издърпваше единия крак напред, после другия. Ръцете му бяха изопнати край тялото.

Но се приближаваше.

Меланта събра всички сили и започна да пълзи в обратна посока, без да откъсва поглед от него.

Мислите ѝ се преследваха като побъркани, търсеха липсващото късче от мозайката, решението на шахматния проблем, но не намираха нищо.

Трупът се движеше по-бързо от нея. Вече се виждаше, че я настига.

Меланта се опита да стане. Опря се на колене, сведе глава и зачака лумкането на сърцето ѝ да спре. После започна да се изправя, да повдига непосилната тежест на плещите си. „Имам сили — повтаряше си. — Нали съм подобрен модел“.

Но когато пренесе цялата си тежест на единия крак, мускулите не можаха да издържат. Тя рухна на пода и ударът бе като при падане от висока сграда. Чу се хрущящ звук и ръката, на която опита да се подпре при падането, се счупи. Болката в рамото бе ужасна. Тя премигна, за да отърси ресниците си от сълзите, и стисна вика в устата си със зъби.

Трупът бе преполовил коридора. Вероятно стъпваше на два счупени крака, осъзна тя. Но това не можеше да го спре. Беше в плен на сила, по-голяма от сухожилията, костите и мускулите, които го държаха изправен.

— Меланта... чувам те... ти ли си... Меланта?

— Тихо — прошепна тя на Ройд. Не биваше да губи сили в приказки.

Припомни си някои упражнения за овладяване на болката, на които я бяха учили. Напрегна мишците на краката си, надигна се и се подпря на здравата си ръка.

Трупът се приближаваше.

Тя пропълзя през прага на каюткомпанията и се промуши покрай разбития скутер. Можеше само да се надява, че машината ще забави трупа. Нещото, което някога се наричаше Тейл Ласамер, бе само на метър зад нея.

В мрака, в каюткомпанията, където бе започнало всичко, Меланта Джирл изгуби сили.

Тялото ѝ потрепери и тя се отпусна на пода. Вече знаеше, че няма да може да продължи.

Трупът се изправи неподвижно от другата страна на вратата. Скутерът започна да се клати. После, със стържене на метал в метал, се плъзна назад, движеше се на пресекулки, за да освободи пътя.

Телекинеза. Меланта искаше да я прокълне, да се разплаче. Ужасно съжаляваше, че не притежава никакви псионични способности или поне оръжие, с което да унищожи задвижвания телекинетично труп, който я преследваше. Тя беше подобрен модел — но не достатъчно подобрен. Родителите ѝ я бяха надарили с всички генетични способности, които владееха, но сред тях нямаше псионични. Гените за такава дарба бяха с астрономическа рядкост, рецесивни и... изведнъж се сети.

— Ройд — изпъшка тя с последните си капки сила. Беше мокра, разтреперана, изплашена. — Плъзгачът... телекинеза. Ройд, с телекинеза!

Отговорът му бе също толкова немощен.

— ... не мога... не зная... мама... само тя... не и аз... мама...

— Тя не ти е майка! — извика отчаяно тя. — Ти все... така й казваш... но ти си неин клонинг... същите гени... и ти я притежаваш... дарбата.

— Не — отвърна той. — Не може... трябва да се получи... при комбиниране на гените.

— Не! Не е задължително! Аз зная... нали съм от Прометей, Ройд... не обяснявай на един прометеец... какво са гените.

Скутерът подскочи цял метър и се претърколи на една страна. Пътят бе разчистен. Трупът закрачи напред.

— ... опитах... — шепнеше Ройд. — Не става... Не мога!

— Тя те е лекувала — отвърна огорчено Меланта. — По-успешно... отколкото... са лекували... нея... още преди... да се родиш... но то е в теб... потиснато... ти можеш... можеш!

— Аз... не... зная... как.

Трупът се извиси над нея. Спря. Мъртвешки бледите му ръце трепереха, местеха се със спазми напред. Дълги кървави нокти. Пръсти като клещи. Започнаха да се издигат.

— Ройд!...

— ... съжалявам...

Тя изхлипа и махна безпомощно с юмрук. И изведнъж гравитацията изчезна. Някъде много от далече долетя викът на Ройд, сетне настъпи тишина.

— Проблясъците зачестяват — диктуваше Кароли д'Бранин, — или може би аз съм по-близо и сега вече ги виждам по-добре. Виолетови и индигови изблици, краткотрайни и бързо гаснещи. Между мрежата. Някакво поле, предполагам. Блясъците са водородни частици, фината материя, която се носи между звездите. Те докосват полето между издатините и за кратко горят във видимия спектър. Материя в енергия, да, предполагам, че е това. Моят волкрин се храни. Сега вече изпълва половината вселена и продължава да се приближава. Агата

замлъкна, лицевото ѝ стъкло отвътре е изцапано с кръв. Вече различавам съвсем ясно тъмната зона. В самия ѝ център виждам лице, дребно мише личице без уста, нос и очи, но въпреки това съм сигурен, че гледа към мен. Воалите се поклащат примамливо. Мрежата почти е надвиснала над нас... Ах... светлината, светлината!

Трупът тронаво литна във въздуха и ръцете му увиснаха. Меланта също се отлепи от пода и усети, че всеки миг ще повърне, така че смъкна шлема, преди да се е задушила. Очакваше всеки момент „Нощен летец“ да подхване поредната си ужасяваща атака.

Но тялото на Тейл Ласамер продължаваше да се рее, мъртво и неподвижно, и нищо друго не помръдваше в затъмнената каюткомпания. Меланта най-сетне се съвзе, приближи се предпазливо до трупа и го побутна лекичко. Той се понесе през помещението.

— Ройд? — извика тя колебливо.

Никакъв отговор.

Тя се приближи до отвора в стената.

Ройд Ерис бе увиснал в бронирания си скафандър. Тя го разтърси, но той не помръдваше. Разтреперана, Меланта Джирл огледа скафандъра, след това започна да го разкопчава. И накрая го докосна.

— Ройд — прошепна. — Ето ме. Усещаш ли, Ройд, тук съм. — Скафандърът се разтвори и тя го избута настрани. — Ройд, Ройд!

Мъртъв. Мъртъв. Сърцето му не бе издържало. Тя започна да притиска ритмично гърдите му, опитваше се да го върне към живот. Сърцето не реагираше.

Мъртъв, Мъртъв.

Меланта Джирл отстъпи назад, заслепена от собствените си сълзи. Обърна се и погледна към пулта.

Плъзгачът за гравитация стоеше на нула.

— Меланта? — произнесе един любезен глас от стените.

Аз държах кристалната душа на „Нощен летец“ в ръцете си.

Тя е тъмночервена, многостенна, голяма колкото главата ми и леденостудена на пипане. В алените ѝ дълбини горят ярко две димящи искри и понякога се вижда завихряне.

Промъкнах се в пулта, проправих си път през охранителните системи и електронните мрежи, като внимавах да не повредя нищо, и положих грубите си ръце върху този огромен кристал, в който, както знаех, живее *тя*.

Но не намерих сили да го изтрия.

Призракът на Ройд ме бе помолил да не го правя.

Снощи отново разговаряхме за това, в каюткомпанията, на чаша бренди и партия шах. Ройд, разбира се, не може да пие, но ми прати усмихнатия си призрак и ми казваше къде да местя фигурите.

За хиляден път ми предложи да ме върне на Авалон или да ме остави на всеки друг свят по мой избор, ако се съглася да изляза отвън и да довърша ремонта, който прекъснахме преди много години, за да може „Нощен летец“ безопасно да включи звездните си двигатели.

За хиляден път му отказах.

Сега той без съмнение е много по-силен. В края на краищата гените са същите. Силата им е същата. Докато умираше, той бе намерил сили да вгради съзнанието си в кристала. Сега те двамата оживяват с духовете си кораба и често се борят. Понякога тя успява да надделее за кратко и „Нощен летец“ изпада в странни, нестабилни настроения. Гравитацията се променя от едната до другата крайност. Кърпи се увиват около шията ми, докато спя. Предмети излитат от тъмните ъгли.

Напоследък обаче това се случва все по-рядко. А когато все пак стане, Ройд я спира, или го правя аз. Ние сме заедно и „Нощен летец“ ни принадлежи.

Ройд твърди, че е достатъчно силен и че не се нуждае от мен, за да я държи под контрол. Не зная дали да му повярвам. На шахматната дъска все още го побеждавам девет от десет пъти.

А има и някои други важни неща. Работата ни например. Кароли щеше да се гордее с нас. Волкрините скоро ще навлязат в мъглите на Темптърския воал и ние ги следваме отблизо. Изучаваме ги, записваме всичко, правим това, което щеше да иска от нас д'Бранин. Всичко е в компютъра, дублирано, в случай че някоя система откаже. Ще е интересно да наблюдаваме как волкрините ще преминат през Булото. Тук материята е толкова плътна, сравнена с бедната диета от междузвезден водород, на която тези същества са били от незначително колко хилядолетия.

Опитахме се да се свържем с тях, но безуспешно. Вече не вярвам, че са разумни.

Напоследък Ройд направи някои експерименти за придвижване на „Нощен летец“ чрез телекинеза. Понякога, колкото и да е странно, майка му се присъединява към него в тези опити. Досега те неизменно се провалят, но двамата продължават да упорстват.

Така върви животът тук. Знаем, че някой ден резултатите от работата ни ще стигнат до човечеството. Двамата с Ройд го обсъдихме и аз имам план. Преди да умра, когато наближи времето, ще унищожа централния кристал и ще изтрия всичката информация от компютрите, а след това ще задам ръчно курс към най-близкия обитаем свят. Тогава „Нощен летец“ ще се превърне в истински призрачен кораб. Ще се получи, знам. Разполагам с достатъчно време, а и съм подобрен модел.

Не съм съгласна с другата възможност, макар че тя значи много за мен и Ройд я предлага непрестанно. Без съмнение бих могла да довърша ремонта и ако Ройд успее да управлява кораба без мен, да продължи работата. Но това не е важно.

Много пъти съм грешала. Есперонът, мониторите, моят контрол над другите, все мои пропуски, разплата за високомерието ми. От провала боли. Когато най-сетне го докоснах, за първи и последен път, тялото му бе още топло. Но той вече си бе отишъл. Така и не почувства докосването ми. Не изпълних обещанието си.

Но мога да изпълня другото.

Няма да го оставя сам с нея.

Никога.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.